

[Anh Hùng Xạ Điêu Đồng Nhân] – [Khắc – Khang] – Sắc Mê Tâm
Khiếu

Contents

[Anh Hùng Xạ Điêu Đồng Nhân] – [Khắc – Khang] – Sắc Mê Tâm Khiếu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	9
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	36
22. Chương 22	37
23. Chương 23	38
24. Chương 24	39
25. Chương 25	41

[Anh Hùng Xạ Điêu Đồng Nhân] – [Khắc – Khang] – Sắc Mê Tâm
Khiếu

Giới thiệu

Editor: Tử Diệp, Hầu Lão Thể loại: Xạ điêu đồng nhân, Khắc Khang. Đây là câu chuyện đồng nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hung-xa-dieu-dong-nhan-krak-khang-sac-me-tam-khieu>

1. Chương 1

Ta sinh ra ở Tây Vực, lớn lên ở Bạch Đà sơn trang xa cách Trung Nguyên, vốn nên là một nhân vật vô danh tiểu tốt. Nhưng thúc phụ ta lại là Âu Dương Phong, Tây độc Âu Dương Phong. Điều này đã định rằng ta không thể an phận lưu luyến mỹ nhân được cả đời, cũng đã định rằng ta phải đến Trung Nguyên, đi lên con đường tự diệt.

Ta không biết vì sao thúc phụ muốn ta đến Trung Nguyên tiếp cận Lục vương gia Kim quốc. Kim quốc tuy rằng thế mạnh, nhưng chỉ e cũng không đủ năng lực đe dọa đến Tây Vực, lấy gia thế Bạch Đà sơn trang ta cùng võ công thúc phụ, thực sự không cần thiết. Nhưng ta cũng lười hỏi nguyên do, từ nhỏ thúc phụ đã rất thương ta, ta cần gì làm người mất hứng, huống chi Trung Nguyên phồn hoa, ta lớn đến chừng này còn chưa từng thấy, làm sao không hiếu kỳ.

“Trung Nguyên... là như thế nào?” Trên đường đi Yến kinh, ta ngồi trong kiệu thì thầm.

Cơ thiếp bên người phát ra tiếng cười như chuông bạc, nói: “Trung Nguyên phồn hoa náo nhiệt, mỹ nữ như mây, đến lúc đó thiếu chủ ngàn vạn lần đừng quên tiện thiếp đó nha.”

Ta mỉm cười, kéo nàng đến bên người, trên mặt nàng hiện lên nét đỏ ửng, miệng thở gấp, thân thể vừa chống vừa ngênh đón. Ta cúi người đè lên, trải qua mây mưa.

“Ta là Linh Trí Thượng Nhân, là Tây Tạng mật tông.”

“Tại hạ Bành Liên Hồ, nhân xưng Thiên thủ nhân đồ.”

“Các vị đường xa đến đây, tiểu vương thực lấy làm vinh hạnh, có thể mời các vị anh hùng đại gia, thật sự là phúc của Đại Kim.” Kim quốc Triệu vương vẽ mặt thành khẩn nói. Ta thật không biết hấn giả ngu hay khờ thật đây, mấy gã nhân sĩ giang hồ hình thù kỳ quái kia có bao nhiêu cân lượng, ta vừa nhìn đã biết. Luận võ công, bọn họ xách gậy cho ta còn chưa xứng, thắng những kẻ thế này thật dễ như trở bàn tay. Anh hùng ư? Hừ, buồn cười! Ta lắc lắc chiếc phiến trong tay, khéo môi dẫn ra ý cười, chưa nói một lời.

“Phụ thân, không bằng để con tỷ thí với họ, nếu con thắng, bọn họ phải nghe ta!” Từ trong nhảy ra một thân ảnh màu xanh lục nhạt, mọi người đều sửng sốt.

Người đến bộ dáng cùng thanh âm rất cân xứng, trong ngạo mạn còn mang chút âm sắc nũng nịu. Một công tử văn nhã cầm y hoa phục, độ chừng mười tám mười chín, nét cười ẩn trên khuôn mặt tuấn tú như ngọc không ai bì nổi, trên gương mặt tuyết trắng ấy lại lộ ra đôi nét trẻ con khiến người không khỏi thương yêu. Điều làm ta có phần hơi kinh ngạc chính là người này lại lộ ra quý khí bức người, như phát ra từ trong

xương cốt, cao quý vô cùng. Ta không nghĩ tới con một vương gia lại có khí thế đến mức này, chỉ sợ thái tử thấy hấn, cũng muốn xâu hổ ba phần.

“Ha ha, khuyến tử Hoàn Nhan Khang, từ nhỏ đã tập võ, nay thấy các vị anh hùng đây không khỏi nảy sinh hứng thú, mong các vị bao dung.” Lời này tuy là nói với chúng ta, thế nhưng ánh mắt Hoàn Nhan Hồng Liệt không rời khỏi người đứa con, đủ thấy tình thương của bậc làm cha này sâu đến cỡ nào.

“Nào dám nào dám, tiểu vương gia vóc dáng nhanh nhẹn, phong lưu tiêu sái, quả nhiên là hổ phụ sanh hổ tử a!” Trong nhất thời cả sảnh đều là tiếng a dua, Hoàn Nhan Khang cũng hưởng thụ rất tự nhiên, trên mặt hoàn toàn không có dị sắc. Công bằng mà nói, dù người kia có phải con trai Lục vương gia Kim quốc đức cao quyền trọng hay không, cũng có tư cách hưởng thụ loại nịnh hót này. Ta chưa bao giờ gặp qua nam tử nào, bộ dạng dễ nhìn đến vậy, có thể mang một nhan sắc nhu mì như vậy, thần thái trẻ con mơ hồ, cùng nét lãng lệ ẩn trong xương hòa hợp đến hoàn mỹ như vậy.

“Cha nếu không nói, con coi như đáp ứng rồi đó!” Lời chưa dứt, Hoàn Nhan Khang thả người đánh tới người cách y gần nhất Bành Liên Hồ. Nhìn hai người giao đấu, ta không khỏi cười thầm. Vị công tử đây chưởng pháp linh động, hấn là môn hạ Toàn Chân, nhưng nội tức không tốt, công lực không cao, chút công phu đó tìm dân chúng hay quan canh cửa thì đương nhiên cao hơn một bậc, thế nhưng trước bọn nhân sĩ võ lâm này sao chiếm được thượng phong? Buồn cười là, họ Bành kia nể mặt Triệu vương gia, sợ rằng nặng tay thì dả thương vị kiều ngạo này, trong nhất thời bị buộc đến nhảy lên nhảy xuống, bộ dáng có chút chật vật, mấy người bên cạnh muốn cười lại không dám cười khiến cho ta chịu không nổi cười ra tiếng.

2. Chương 2

“Người... người cười cái gì?” Hoàn Nhan Khang hơi phân tâm, Bành Liên Hồ nhân cơ hội liền rời khỏi sàn đấu, ôm quyền nói, “Tiểu vương gia quyền pháp thâm diệu, tại hạ cam bái hạ phong.” Hoàn Nhan Khang không thèm nhìn hấn một cái, vừa bực vừa thẹn nhìn chằm chằm ta. Hảo tuấn! Ta trong lòng thầm khen, diện mạo cùng nhuệ khí này như một bức tường vô hình, khiến người khác không dám nhìn gần, nhưng ta lại mơ hồ có chút mê muội. “Ta là cười về chật vật của vị huynh đài đây, tiểu vương gia xin chớ hiểu lầm.” Ta mở thiết phiến, che đi cảm giác mê muội, khiêm tốn nói, tiểu ý trên cột theo quán tính lại treo bên khoe miệng.

Hoàn Nhan Khang hừ lạnh một tiếng, sau đó đánh ra một chưởng!

Ta sớm có phòng bị, chiết phiến vừa thu lại đẩy ra một cái, tay trái đánh thẳng đến thiếu huyệt trên ngực y, chỉ chờ ra chiêu chế trụ tay y, không cần dùng sức liền thắng được trận này.

Hoàn Nhan Khang biến sắc, tay trái vì trảo, tạt phong tăng vọt, thủ pháp nhiệm nhiên là “Cửu âm bạch cốt trảo!” tuyệt tích giang hồ đã lâu! Ta giật mình, tay hạ thêm năm thành công lực, hung hăng đánh tới ngực y, mượn lực giải đi trảo này. Sát ý trong mắt ta xẹt qua, lại thêm chưởng phong mạnh mẽ, chỉ trong chớp lát đôi mắt xinh đẹp của tiểu vương gia kia hiện lên nét hoảng sợ cùng bất lực. Lòng ta mềm nhũn, lệ khí trên tay giảm đi, chỉ tụ khí toàn thân, xoay chiết phiến đỡ lấy nửa trảo này. Cửu âm bạch cốt trảo tuy ngoan độc, nhưng do nội lực Hoàn Nhan Khang vốn không tinh khiết, nên cũng không tạo thành thương tổn, lại bị ta đẩy lui vài bước, trên trán đều là mồ hôi, vẻ mặt thống khổ. Nếu chưởng vừa rồi không phải do ta thu liễm vài phần, y dù có tránh khỏi nội thương, thì cũng bại đến khó coi.

Tâm tư ta đây, nói vậy là y nhìn không ra rồi. Ta thầm than một tiếng, chấp tay nói: “Tiểu vương gia chưởng pháp biến hóa vừa thực vừa hư, thực rất đẹp, tiểu sinh Âu Dương Khắc bội phục bội phục.” Ta là để sẵn thang cho y bước xuống, ngoài miệng lại không thể hạ mình, Kim quốc y dù sao cũng là cường quốc, mà ta lại có thể hạ nhục danh đầu của thúc phụ trong chốn giang hồ sao.

“Vị đây chính là Tây Vực Bạch đà sơn Âu Dương công tử,” đám người Lương Tử Ông vội hòa giải, “Âu Dương công tử võ công đúng là độc bá Tây Vực a!”

“Tây Vực Bạch đà sơn? Thật hảo!” Hoàn Nhan Khang bước đến, chế nhạo nói.

Thấy nhi tử không việc gì, sắc mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt mới dịu lại, phụ họa theo: “Hảo, hảo, có thể được người tài ba như Âu Dương công tử đây tương trợ, đúng là phúc của đại Kim!”

“Vương gia quá khen, ta nhận lễ vật của Vương gia mà đến, tự nhiên phải góp một phần sức rồi. Đừng nói tiểu vương gia đây thân thủ bất phạm, cho dù tiểu vương gia có là thư sinh nhu nhược đối với võ công dốt đặc cán mai, thống lĩnh chúng ta cũng là có tình có lý.” Lời tuy rất cẩn thận, lại nghe như có cảm giác khinh bạc. May mắn Hoàn Nhan Khang trước đến nay đều rất tự phụ, cũng không thấy gì không ổn, chỉ uất ức trừng mắt nhìn ta, hai phiến môi vốn đầy đặn hơi nhướn lên, giống như tiểu hài tử bị chọc tức, lại vừa giống như đang làm nũng. Nghĩ đến vị Vương gia này là bị chiều quá sinh hư, gặp chuyện không vừa lòng sẽ y như tiểu hài tử mà phát cáu, ta không khỏi bật cười.

Đúng là một đứa nhỏ thú vị mà

3. Chương 3

Vì là khách quý của Triệu Vương, nên tạm thời ta đến Triệu vương phủ ở Yến Kinh nghỉ tạm. Giờ đang là tiết thu, đình viện trong vương phủ phủ đầy lá rụng, vô phong vô sắc, duy chỉ có mùi cây cỏ mục như có như không phiêu lãng trong không khí. Ta từ nhỏ mất cha, theo thúc vụ sống ở Bạch Đà sơn, thúc phụ tâm tính cô độc, ta tuy không hoàn toàn giống hần, nhưng cũng là một người có nội tâm tiêu điều. Tùy ý bước chậm chậm trên đám lá xộp, trước mắt là một dạng tịch liêu lạnh lùng rất hợp ý ta.

Đột nhiên dưới chân vừa trượt, ta nhất thời không đề phòng, bèn ngã vào một cái hố sâu hơn hai người đứng. Có mai phục! Lòng ta trầm xuống, đang muốn phát lực nhảy lên, từ phía trên lại truyền đến một âm thanh quen tai “Ai yêu, ra là Âu Dương công tử, người không sao chứ?” Hoàn Nhan Khang không biết từ khi nào bước đến bên miệng hố, dùng giọng điệu chế nhạo nói: “Sao bất cẩn vậy, rơi xuống hố ta dùng để bẫy thỏ đi?”

Đào hố cao hơn hai người đứng để bắt thỏ sao? Vị tiểu vương gia tâm tính trẻ con này, thật không tốt mà. Ta cười thầm, xoay người xoa chân, lúng túng nói: “Tiểu vương gia, người tới thật đúng lúc, mới rồi lúc ta ngã xuống làm chân bị thương, người mau cứu ta lên đi.”

“Thật sao?” Hoàn Nhan Khang không nhịn được cười xấu xa. “Vậy cũng được sao? Ta võ công thấp kém, làm sao giúp được chứ.”

Ta giả vờ kêu lên hai tiếng, nói: “Tiểu vương gia chỉ cần đem dây bên hông thả xuống, ta mượn lực một chút, tự nhiên có thể đi lên.”

“Kia... chỉ sợ không ổn đi, ta đường đường là tiểu vương gia, sao có thể ở chỗ này mà khoan y giải đãi*? (cởi áo tháo thắt lưng)” Y nghiêm trang nói.

Ta cuối cùng nhịn không được, cười lớn, dưới chân phát lực, thả người nhảy khỏi hố, tiện đà đem y nhẹ nhàng thả xuống. Đất dưới hố rất xộp, không đến nỗi bị thương, có điều chạt vật lầy lội là không tránh khỏi.

“Tiểu vương gia, người không sao chứ? Âu Dương Khắc thật đáng chết, mượn lực không cẩn thận là kéo luôn người xuống.”

“Âu Dương Khắc, người!” Nhìn y cả người đầy bùn, bộ dáng anh tuấn vừa tức vừa vội, thực thú vị hơn bất cứ thứ gì, tuy nhiên cái đám nước bùn này dính trên bạch y của ta càng làm ta thêm thảm hại.

Sau khi thưởng thức xong, ta bẻ lấy nhánh cây bên cạnh, đem Hoàn Nhan Khang kéo lên. Y tự biết võ công không bằng ta, nên lúc dưới hố vô cùng yên lặng, mũi chân vừa chạm đất, liền bắt đầu công kích ta.

Âu Dương Khắc ta chưa từng trêu chọc nam nhân, hôm nay lại có người đáng yêu như vậy đưa lên cửa, ta một là không muốn uy hiếp y, hai không thể tổn thương y, dường như chỉ có thể chọn cách trêu chọc y. Hư hoảng hai chiêu, ta bức y đến miệng hố, thân hình y lệch đi, mất trọng tâm, một chân trượt xuống hố,

ta vội đưa tay nắm lấy vạt áo y, một tay nắm lấy nhánh cây, kêu lên: “Tiểu vương gia cũng đừng lộn xộn, không thì thật phải khoan y giải đãi rồi.”

Hoàn Nhan Khang giận giữ không nói, ta cười trộm, bỗng ngửi được một cổ hương khí, là mùi mồ hôi do đánh nhau chảy ra, khí tức liêu nhân đến cực điểm, ta không khỏi ngơ ngẩn. Đến khi thấy ánh mắt Hoàn Nhan Khang trở nên âm trầm, trong lòng liền biết người này đã giận đến cực điểm, vội dùng lực kéo y lên, ai ngờ nhánh cây kia kêu rắc một tiếng đứt đoạn. Nháy mắt trọng tâm ta không vững, may nhờ mượn chút lực cuối cùng, ôm lấy Hoàn Nhan Khang hướng trên mặt đất lăn một vòng, mới không có song song ngã xuống hố, kết quả ôm trọn trong lòng.

Từ trên tay truyền đến cảm giác dẻo dai rắn chắc, không mềm mại như nữ tử, càng không có lấy một tia mị hoặc. Đó là đương nhiên, y là tiểu vương gia tôn quý của Đại Kim quốc, ta tự nhắc chính mình. Có thể đây là lần đầu tiên ta ôm lấy một thứ lạ lùng như thế, gương mặt tuần tú trước mắt kia ửng đỏ, càng tôn lên đôi môi như tô son. Ta bỗng dưng tỉnh táo lại, thầm trách bản thân đã làm càn, vội buông tay, chưa kịp đứng vững, Hoàn Nhan Khang kia đã trở tay hướng ta đánh một chưởng lên ngực ta. Ta lão đảo, ngã ngồi trên đất. Hoàn Nhan Khang hừ lạnh một tiếng, không quay đầu liền rời khỏi.

Ta lại chỉ nhìn thấy bộ dáng tức giận đôi môi cong lên của y, tựa như lần đầu tiên bại dưới tay ta.

Từ đó về sau, mỗi khi nhớ lại, trong đầu luôn là đôi môi ấy, cùng bộ dáng tức đến hai gò má đỏ lên, tựa như thiếu nữ. Nhưng y không phải. Kỳ thật y không điểm nào giống như thiếu nữ cả.

Nếu ta sớm biết sẽ có ngày Hoàn Nhan Khang dùng cái phương thức tương tự thế mà đùa giỡn người khác, ta nhất định sẽ không trêu chọc y như thế này.

4. Chương 4

Chuyện lần trước coi như không truy cứu. Triệu vương lần này mời chúng ta Nam hành chắc chắn có chuyện quan trọng. Theo như Triệu vương tiết lộ, chính là vì “Võ mục di thư”. Tương truyền di thư này vốn do Nhạc Phi để lại, trên đó có ghi chép tinh hoa chiến thuật cùng trận pháp của Nhạc tướng quân, Tổng đế hồ đồ, lại để Kim nhân thuận lợi biết được bí mật trong sách. Chỉ đợi Triệu vương lo liệu xong, chúng ta lập tức xuất phát.

Nhiệm vụ nghe ra rất đơn giản, không phải sao? Cho dù đại nội cao thủ của Tống quốc có nhiều hơn đi nữa, chỉ cần do thám được chính xác địa điểm, thì trộm sách đi còn không phải chuyện lấy đồ trong túi?

Ta nghiêng người, lười biếng ngáp một cái.

“Thiếu chủ gần đây tâm sự nặng nề, có muốn thiếp đây tìm một vài nữ tử Giang Nam để thiếu chủ thay đổi khẩu vị?” Tỳ thiếp bên cạnh cẩn trọng lấy lòng ta.

Ta có chút suy nghĩ: “Người nói xem, thế nào là đẹp?”

“Đẹp sao?” Tỳ thiếp cười tươi như hoa, “Đẹp hẳn là như thiếu chủ vậy, bạch y phiêu phiêu, phong thần tuần tú, mặt như quan ngọc.”

“Không đúng,” Ta lắc đầu, hai mắt khẽ nhắm, “Đẹp chính là, chính là một loại khí chất từ trong xương cốt tỏa ra, cùng khuôn mặt người, gia thế, nhân phẩm đều không liên quan đến.” Trước mắt lại hiện ra dáng người ưu nhã toàn thân hồ lục cấm họa, tuyệt thế vô song, trắc nhĩ bất quần* (xuất sắc hơn người), hương khí nhàn nhạt như tơ.

Hai mắt chợt mở, trước mắt lại là đám cơ nhĩ kia, tục mị bất kham, nhục khí hỗn浊. Ta lòng đầy phiền muộn phát phát tay, ý bảo các nàng lui xuống. Nhớ tới cơ thiếp của Âu Dương Khắc ta đều là mỹ nhân thiên hạ khó kiếm, ngay cả hậu cung hoàng đế cũng chưa chắc sánh được, hôm nay rốt cuộc là thế nào, lại bị một nam tử khiến cho tâm phiền ý loạn.

Nhắc đến Hoàn Nhan Khang, không khỏi nhớ đến Hoàn Nhan Hồng Liệt. Người Lục vương gia này quá am hiểu tâm tư, biết tìm người trong giang hồ trợ giúp, tin tức rộng rãi, lúc làm việc hiệu suất lại cao, chút chuyện ngoài ý muốn nếu có phát sinh đều bị tẩy sạch, không để lại dấu vết. Ta âm thầm hạ quyết tâm, nếu võ mục di thư kia là võ công bí tịch, thì nhất định phải trộm cho thức phụ xem một chút, tăng quan hệ với Kim quốc này, không kết cũng không sao.

“Âu Dương công tử, Âu Dương công tử, nhanh nhanh, bên Hoa Thúy các xảy ra chuyện!” Hạ nhân vương phủ chạy vội vào. Lòng ta trầm xuống, liền đứng dậy.

Lúc đến đại sảnh, thấy Linh trí thượng nhân đang cùng một đạo sĩ ác chiến, nhìn thân pháp đạo sĩ kia nhất định là một trong Toàn Chân thất tử, công phu hẳn là rất cao. Toàn Chân thất tử này, đánh đơn thì không nên trò trống gì, cả bảy cùng lên, trình diễn Bắc đẩu thấy tinh trận do lão nhân Vương Trùng Dương truyền xuống, thì coi mới được mắt. Không biết rốt cuộc là có chuyện gì, Toàn Chân thất tử có phải hay không đã đến đủ? Ta thấy cả hai đã đánh đến đỏ cả mắt rồi, hai người dùng hết mười thành công lực, song chưởng sắp tương giao, ta vội xoay người đứng giữa, hai tay bắt lấy cổ tay hai người, trên tay ngăm phát lực, cuối cùng đem hai tay ấy đánh ra, hóa giải trận diện quang hỏa thạch.

Cơn thịnh nộ cả hai nhanh chóng rút đi, đưa mắt nhìn ta, vẻ mặt hoảng hốt. Ta thấy hai người này coi như cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, vừa rồi bị biểu hiện của ta làm cho chấn động, trong lòng không khỏi dấy ý.

“Âu Dương huynh thủ hạ lưu tình, đều là người một nhà cả!” Là Hoàn Nhan Khang. Thanh âm y ngay cả chút lo lắng thân thiết giả tạo cũng không có. Chỉ thấy y cười hì hì rồi khỏi tịch gian, đi đến trước người đạo sĩ, khom người chào hỏi: “Sư thúc, một chút hiểu lầm, sư diệt thay ngài chịu tội.”

Ta mừng rỡ thuận nước giong thuyền, hướng đạo sĩ vuốt cằm cười, đi đến bên ghế ngồi xuống, nhìn xem cuối cùng là chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai đạo sĩ này là Vương Xử Nhất một trong Toàn Chân thất tử, là sư đệ của Khâu Sử Cơ sư phụ Hoàn Nhan Khang. Người này nói mãi không ngừng, như muốn ám chỉ tiểu vương gia phẩm hạnh không tốt, ý thể hiếp người. Nhảm nhí, có thể mà không khinh người, chẳng lẽ phải đợi đến lúc vô thể bị người kinh bạc mới phù hợp sao? Hoàn Nhan Khang cũng không buồn bực, cợt nhả ứng phó. Ta thường thức chén rượu, trông bộ dáng y thể này, càng thấy đáng yêu.

“Sư thúc, chớ giận, đệ tử biết sai, uống xong chén rượu bồi tội này, đệ tử sai người tiễn sư thúc về.” Hoàn Nhan Khang môi hồng răng trắng, đầu mày cuối mắt đều hàm chứa ý cười, trong suốt như đứa trẻ không ranh thế sự, sợ là ai thấy cũng không nỡ trách tội. Vương Xử Nhất một hơi uống xuống, ta biết y đã có chuẩn bị. Người này nha, càng nhìn vô hại đơn thuần, càng phải cẩn thận đề phòng, huống chi bộ dáng mới này của tiểu vương gia kia ta đã nếm qua rồi, bất quá, người năm tuổi chưa nhược quán, nhưng trình độ tâm ngoan thủ lạt tuyệt không dưới ta.

5. Chương 5

“Tình ca ca đi mau đi, các người bị lừa rồi, rượu này không uống được!” Một thân ảnh nhỏ xinh màu vàng nhạt kêu một tiếng mềm mại truyền vào đại sảnh. Đợi đến khi thấy rõ dung mạo, mọi người đều thấy kinh ngạc. Người mới đến là một tiểu cô nương ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, da thịt như tuyết trắng, xinh đẹp vô song, hơn nữa đôi mắt vừa to lại linh động vô cùng, mặc dù tuổi tác còn nhỏ nhưng cũng khiến người ta hồn xiêu phách lạc, ngay cả ta trong nhất thời cũng nhìn đến ngây người.

Thiếu nữ vừa đến, tình thế nhanh biến đổi, thiếu niên cả người đầy bụi đất bên cạnh Vương Xử Nhất thừa dịp hỗn loạn liền rời khỏi đại sảnh, cô gái kia nhanh nhẹn nhanh miệng, thân pháp linh động, trước sau cùng các cao thủ vương phủ triển đấu, trước lấy ngôn ngữ công kích, sau lấy kế thủ thắng.

“Người là đệ tử của Hắc Bạch song sát?” Mắt thấy một chiêu của thiếu nữ kia, Bành Liên Hồ hoảng hốt thu chưởng, cánh tay bị phá hơn mười lỗ nhỏ, máu tươi đầm đìa. Thiếu nữ kia an nhiên lạc địa, khiêu khích

cười, càn thêm kiều mị.

“Đây là... Nhuyễn vị giáp? Là trấn đảo chi hải của Đông hải Đào hoa đảo!” Sa Thông Thiên ngạc nhiên nói: “Nàng tuổi còn nhỏ, sao lại có Nhuyễn vị giáp?”

Thật là một đám ngu ngốc. Ta chắc chắc lắc lắc đầu, ánh mắt lơ đãng, lại thấy Hoàn Nhan Khang đã không còn ở chỗ ngồi, hay đã có biến cố gì?

Thấy thiếu nữ kia giữa lúc đánh nhau hỗn loạn trên mặt vẫn bình thản ung dung, nghi ngờ trong lòng ta lại tăng thêm một chút, mặc kệ mấy kẻ trong Thụý Hoa các, suất lĩnh chúng cơ nhi xuất môn điều tra.

Bất giác trong lúc đi vào một mảnh rừng trúc nhỏ phía nam vương phủ, liền thấy một ngôi nhà gỗ nhỏ đặt trong đó, nghĩ đây là phòng của hạ nhân, trong phòng mơ hồ truyền ra tiếng một nam một nữ. Ta khẽ bước về phía trước, nương theo bóng đêm yên lặng lắng nghe, nam thanh trong sáng kia không phải Hoàn Nhan Khang thì là ai? Hóa ra công tử gia ở nơi này gặp gỡ người trong lòng đây, thật sự là phong lưu nhã trí. Thấy y an toàn, lòng ta cũng buông lỏng, đồng thời lại dâng lên một cảm giác khó thể gọi tên.

Đang định rời đi, bỗng nghe thấy trong phòng có tiếng nữ nhân nói: “Người vốn không phải tiểu vương gia đại Kim quốc, người là người Tống. Cha người cũng không phải Hoàn Nhan Hồng Liệt, ‘Dương Thiết Tâm’ khắc trên đầu thương kia mới là thân phụ của người!”

Là vương phi! Ta sửng sốt.

“Nương, người sinh bệnh sao? Ta đi gọi phụ thân đến.” Hoàn Nhan Khang thanh âm tràn đầy kinh hoảng.

“Khang nhi, phụ nhân của người ở đây.” Vương phi khóc nức nở, chỉ nha một tiếng, như mở ra một cánh cửa.

Vương gia ở đây ư?

“Đúng là người!” Hoàn Nhan Khang gầm lên một tiếng, trong phòng vang lên tiếng đánh nhau cùng tiếng khóc của vương phi.

Ngay lúc ta còn đang chần chừ, trong phòng chợt thoát ra hai thân ảnh, mơ hồ là một nam một nữ, nam cũng không phải vương gia. Thân hình ta vừa động, chưởng phong lập tức hướng nữ nhân đánh tới. “Dừng tay!” Hoàn Nhan Khang đuổi ra đến cửa thấy một màn này, liền quát lớn. Ta không khỏi ngẩn ra, nghĩ lại lúc hai người kia song song đi ra, trên vai nam nhân tựa hồ còn khiêng cái gì đó.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàn Nhan Khang trắng bệch không chút máu, trong mắt đều là thù hận. “Tiểu vương gia...” Cổ họng ta căng thẳng.

“Đúng.” Y lạnh nhạt nói, “Theo ta đi bắt báo phụ vương, mẫu thân.... Vương phi bị kẻ xấu bắt đi.” Một tia khóc âm nhẹ lướt qua.

Hóa ra thiếu nữ tuyệt sắc kia cùng những người này là một bọn.

Vương gia giận dữ, phát lệnh cho đại quân tra xét, đau lòng cùng kinh hoảng đều hiện rõ trên gương mặt. Không nghĩ đến đường đường Kim quốc đại vương gia, cũng chí tình chí nghĩa như vậy. Càng nghĩ đến nhân vật chính của trận biến cố đêm nay, càng cảm thấy suy nghĩ có chút mờ mịt. Y còn trẻ như vậy, biến cố này đã vượt xa phạm vi thừa nhận của y, nhất định từ hôm nay trở đi, y không còn có thể trở thành cái tiểu vương gia an nhàn sung sướng khi xưa.

Thân binh của vương gia đi khắp trong thành tìm kiếm mấy ngày đều vô ích, Hoàn Nhan Hồng Liệt gấp đến độ như kiến bò chảo nóng.

“Phụ thân không cần quá thương tâm, kẻ xấu bắt đi mẫu thân, định dùng đó áp chế chúng ta, sinh mệnh mẫu thân chắc chắn sẽ an toàn.” Hoàn Nhan Khang nhẹ giọng khuyên nhủ, dứt lời liền lơ đãng liếc nhìn ta một cái.

“Vương gia, nếu toàn quân tìm không thấy, chứng minh những kẻ này nhất định là nhân sĩ vô lâm. Chúng ta phải có cách khác.” Ta nhẹ lay động chiết phiến, đối Hoàn Nhan Hồng Liệt nói.

“Âu Dương công tử có cao kiến gì, không ngại nói thử ra xem.” Hoàn Nhan Hồng Liệt hữu khí vô lực nói.

“Nếu đã là người giang hồ, tự nhiên phải dùng quy tắc giang hồ giải quyết. Chuyện này cứ giao cho ta, vương gia chớ thương tâm quá độ, phải bảo trọng bản thân mới tốt.”

“Ân.” Vương gia ngả người xuống ghế bành, hai mắt nhắm lại, cũng không nói thêm lời nào.

Thấy thế ta cáo từ xuất môn, Hoàn Nhan Khang đuổi tới.

“Tiểu vương gia,” ta đánh gãy lời y định nói, “Người cũng đã mệt mỏi mấy ngày rồi, lao tâm lao lực, không bằng cùng ta ra ngoài dạo?”

Hoàn Nhan Khang trầm tư một chút, nói: “Cũng tốt, các người đến kinh thành đã lâu, ta còn chưa hết bổn phận người chủ, đành phiền Âu Dương tiên sinh gọi bọn họ lên.”

Y đã nhiều ngày mệt nhọc, tiếng nói mất đi vài phần thanh thanh, lại mang chút khàn khàn. So với vương gia, ta nghĩ, áp lực y chịu còn lớn hơn nhiều.

Ta ở trong “Duyệt Tân lâu” nổi danh nhất kinh thành đặt sẵn hai bàn rượu, lệnh các tỳ thiếp cùng đi. Các cơ thiếp của ta tư thái khác nhau, một thân bạch y, lụa trắng che mặt, ta mang theo các nàng đến đây, có thể nói là vô cùng nổi bật.

“Âu Dương huynh hảo phúc khí nha!” Bành Liên Hồ cực kỳ hâm mộ nói, trông bộ dáng thực hận không thể vươn tay chạm lấy.

Tỳ thiếp thành đàn, muốn mỗi người đều thiên tư quốc sắc, vốn không phải việc khó, cái khó chính là làm cho các nàng cam tâm phục vụ người, khó chính là tránh không khỏi ánh mắt thể tục, để một đám nữ nhân theo sát bên người. Vì thế những người này, cũng chỉ có thể cực kỳ hâm mộ.

Ta ảm đạm cười, thấy bóng dáng Hoàn Nhan Khang đứng bên cửa sổ. Một thân ngọc thụ lâm phong, tóc theo gió phiêu động, hoàn toàn đem vẻ tịch liêu, nghi hoặc của y ghi lại không sót chút nào.

“Tiểu vương gia, âu sầu cũng chỉ thương thân. Đến, ta mời người một ly.” Ta nâng chén đưa y.

Hoàn Nhan Khang quay đầu mỉm cười nhìn ta, vẻ mê loạn trong mắt nhanh chóng mất đi.

Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà đơn độc. Nhất tiểu khuynh nhân thành. Nhị tiểu khuynh nhân quốc. Há không hay khuynh thành cùng khuynh quốc. Giai nhân khó gặp đến hai lần! Ca nhi thê lương hát.

“Cô nương kia đang hát cái gì?” Sa Thông Thiên miệng đầy đồ ăn, mơ hồ hỏi.

“Là của Lý Duyên Niên hát cho Hán vũ đế.” Hoàn Nhan Khang thần nhiên nói. “Hắn nói có một vị mỹ nhân, một cái liếc mắt có thể hạ một thành trì, một cái ngoảnh đầu có thể diệt một quốc gia. Tuy biết có nguy hiểm, nhưng vẫn luyện tiếc giai nhân như thế.”

“Tiểu vương gia cũng biết cổ sự của từ khúc này sao?” Ta khẽ cười.

Hoàn Nhan Khang mở miệng lắc đầu.

“Lý Duyên Niên thân là nam tử, dung mạo lại thanh tú, đa tài đa nghệ. Hán Vũ đế mong được sủng hạnh, Lý Duyên Niên thậm thấy không ổn, bèn nghĩ ra kế lưỡng toàn, đem muối muối tuyệt sắc khuynh thành của mình dâng cho Hán vũ đế. Nhân thủ khúc này, hướng Hán vũ đế đề cử muối muối mình, cũng chính là người sau này bồi táng bên cạnh Hán vũ đế Lý phu nhân.”

Mọi người nghe xong cũng trợn mắt há mồm. Hoàn Nhan Khang chăm chú nhìn ta một lát, trong mắt có một tia hoang mang, cùng một tia oán độc. Ta không khỏi âm thầm nén giận chính mình vừa rồi có chút không tốt.

“Hoàn Nhan Khang! Hừ, lại ở chỗ này lêu lổng, theo ta đi!” Một đạo sĩ đột nhiên xuất hiện, xem ra võ công người này không thấp. Mặt bên trái có một nốt ruồi, chẳng lẽ là...

Hoàn Nhan Khang lặng lẽ hướng phía sau ta, trên mặt lộ ra vẻ e ngại.

“Hỗn trưởng!” Đạo sĩ cả giận nói.

Hoàn Nhan Khang khẽ run lên, nhỏ giọng nói: “Sư phụ...” Là Khâu Xử Cơ một trong Toàn Chân thất tử.

Ta bước sang trái một bước, lấy thân mình che chở Hoàn Nhan Khang: “Đạo trưởng tội gì phải tức giận, nếu đã là sư phụ của tiểu vương gia, sao không ngồi xuống cùng mọi người uống một chén.”

“Phi! Bớt nói nhảm đi!” Vừa nói thân hình Khâu Xử Cơ vừa động, đưa tay muốn bắt lấy Hoàn Nhan Khang. Thấy thế Lương Tử Ông, Linh Trí thượng nhân bèn hướng Khâu Xử Cơ đánh tới.

Khâu Xử Cơ hai mặt thọ địch, đây là cơ hội tốt chế phục hắn, ta bèn mở chiết phiến, hướng thẳng huyết thiếu thương trên ngực Khâu Xử Cơ đánh tới. Lúc này không biết một bàn tay từ đâu đột nhiên bắt lấy cổ tay ta, không kịp nghĩ nhiều, ta liền xoay tay, dùng hết mười thành công lực, đánh lên tay đối phương, bức lui một bước.

Vương Xử Nhất? Hừ, hồi phục cũng nhanh đây.

“Hoàn Nhan Khang là đệ tử phái Toàn Chân, mong các vị không cần xen vào.” Vương Xử Nhất cứng rắn nói.

“Ăn cơm của vua, thì phải thay vua giải hạn. Sao có thể đứng ngoài?” Ta vỗ một cái đem Hoàn Nhan Khang đẩy ra sau lưng, “Tiểu vương gia đi mau!” Xoay người liền hướng Vương Xử Nhất đánh tới.

Khâu Xử Cơ đánh một hư chiêu qua Bành Liên Hổ, liền nhảy tới Hoàn Nhan Khang.

“Đứng lại!” Ta vô cùng khẩn trương, bắt đắc dĩ so chiêu không thể phân tâm, đành trơ mắt nhìn Khâu Xử Cơ mang tiểu vương gia đi mất.

“Đừng đuổi theo.” Ta ngăn bọn Linh Trí thượng nhân.

“Như vậy sao được! Giờ phải làm sao, vương phi mới bị bắt đi, tiểu vương gia lại... chúng ta làm sao ăn nói với vương gia?” Linh Trí thượng nhân giận đến dậm chân.

“Người đuổi được sao?” Ta chân mày nhíu lên, “May mà...”

Nếu là cùng một bọn với đám người kia, đừng nói vương phi không gặp nguy hiểm, Hoàn Nhan Khang cũng không gặp chuyện gì. Ta ngửi ngửi bàn tay khi nãy chụp lấy y, một mùi hương hoa mai như ẩn như hiện, lại chỉ có ta mới nhận ra. Bất giác khóe một hiện lên một ý cười lãnh khốc.

6. Chương 6

Hai ngày sau, bọn ta ở ngoài thành cách miếu Thiết Thương hai mươi dặm tìm được tiểu vương gia, vương phi, còn có một đám giang hồ nhân sĩ, song phương triển khai ác chiến.

Đến khi bọn ta cứu được tiểu vương gia, song phương giằng co hết sức, ở bên vương gia cùng vương phi, cùng nam tử trung niên bên cạnh vương phi chỉ trích lẫn nhau, một trận ân oán tình cừ của hai mươi năm trước chính thức trôi lên mặt nước. Hóa ra hai mươi năm trước vương phi Bao Tích Nhược cùng Dương Thiết Tâm vốn là một đôi vợ chồng, chẳng biết tại sao đột nhiên gặp gia biến, Dương Thiết Tâm sống chết không rõ, mà đang mang thai Bao Tích Nhược cuối cùng gả cho vương gia cũng sinh hạ một đứa con, đó là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang.

“Thả vương phi lại đây, ta đáp ứng tha cho các người con đường sống.” Hoàn Nhan Hồng Liệt mặt như sương lạnh.

“Hoàn Nhan Hồng Liệt.” Dương Thiết Tâm tiến một bước, “Người không phải muốn mạng của ta sao? Việc này cùng người khác không liên can!” Dứt lời với thế sét đánh.

Đem thiết thương đâm vào ngực mình!

Ta chấn động, quay đầu nhìn Hoàn Nhan Khang, nhưng không thấy vẻ mặt của y.

Vương phi cư nhiên lại rất bình tĩnh, chỉ nhìn đứa con, trong mắt lộ vẻ quyến luyến, đau thương, bắt đắc dĩ cùng quyết tuyệt. “Khang nhi...” Đang lúc ta nghĩ nàng muốn nói điều gì đó, không biết từ nơi nào nàng

lấy chủy thủ, đột nhiên đâm vào ngực mình! Hết thấy như sét chớp, đợi chúng ta kịp phản ứng, tất cả sống chết đều đã kết thúc.

“Nương!”

“Tích Nhược!”

Cha con vương gia đồng thời hét to phát tiếng tê tâm liệt phế. Hoàn Nhan Khang thả người bên cạnh mẫu thân, nâng vương phi đã không còn sinh khí, liên tục gọi “nương”, thấy y bị thống không thể kiềm chế, máu hòa nước mắt, thật là thê lương.

Kỳ thật y còn là đứa trẻ. Trong nháy mắt ta đột nhiên cảm thấy đau lòng.

“Hoàn Nhan Hồng Liệt, ta liều mạng với ngươi!” Khâu Xử Cơ hét lên, mở vòng vây phóng lên.

“Đủ rồi! Ngươi cũng đã chết, các ngươi còn muốn như thế nào nữa!” Hoàn Nhan Khang lớn tiếng quát, thanh âm thống khổ cơ hồ biến dạng, lại tự có một lực không thể làm trái, nhất thời không ai nhúc nhích.

Hoàn Nhan Hồng Liệt ngửa mặt lên trời nhắm mắt, rốt cuộc hừ lạnh một tiếng, mang theo đội quân oán hận rời đi.

Vừa rồi nếu Khâu Xử Cơ thật sự xông lên, đám người bọn họ hôm nay đều phải chết ở đây.

“Tiểu vương gia, chúng ta đi thôi.” Nhìn Hoàn Nhan Khang ôm lấy mẫu thân của mình, đi theo sau y rời đi, ta nhìn quét qua, mới phát hiện thiếu nữ tuyệt mỹ Dung nhi đã ở đây.

Lần này Hoàn Nhan Hồng Liệt khiến ta có chút khinh bỉ. Đối với một người tốt đến mức đó, chính mình lại phạm sai lầm lớn như thế. Làm một nam nhân, vĩnh viễn không thể yếu thế, huống chi nam nhân này là vương gia nắm giữ binh quyền quốc thủ Đại Kim.

Nhưng ta càng khinh bỉ nữ nhân Bao Tích Nhược kia. Hai mươi năm thương tiếc yêu thương, chung quy đổi lấy cái nàng gọi là tình yêu, ta gọi đó là mù quáng, hay là quy tắc thế tục. Nữ nhân này, nếu không phải vô tâm vô can, thì phải là từ hai mươi năm trước, nàng cũng nên chết đi. ta không biết, nàng đã đem đứa con của mình đặt ở chỗ nào.

“Nương!” Hoàn Nhan Khang quay đầu lại, ánh mắt như nai con bị thương, trên mặt nước mắt ngấn dài.

“Là ngươi.” Ánh mắt y rét lạnh. Ta muốn nói vài câu an ủi, chợt thấy băng hàn tận xương ngăn yết hầu của mình.

Là chủy thủ vương phi dùng để tự sát.

“Âu — Dương — Khắc,” Y nói từng chữ từng chữ, “Ngươi có nên chết hay không?”

“Ta không rõ.” Ta bình tĩnh nói, lưỡi dao trên cổ họng chấn động mang đến chút đau đớn.

“Ngươi dẫu được người khác nhưng không gạt được ta,” Ánh mắt Hoàn Nhan Khang sắc bén, căng thẳng, “Trên người của ta có một mùi thơm lạ lùng mà ở Trung Nguyên không có, ngươi đã động tay động chân trên người của ta, để phụ vương tìm được mẫu thân có phải hay không?”

Ta thật đã quên Hoàn Nhan Khang trong cảm y ngọc thực mà lớn lên, đối với mùi hương phần tự nhiên lẫn cảm.

“Tiểu vương gia, ngươi nghĩ đi theo bọn họ làm một người Tống sao?” Ta ôn nhu hỏi.

Hoàng mang hiện lên trong mắt Hoàn Nhan Khang, y oán hận nói: “Ngươi đừng nghĩ mạnh hơn ta mà có thể chi phối ta ——”

” —— như thế nào, kỳ thật ta có khi thật sự hy vọng bị ngươi chi phối, ta đỡ phải khổ cực như vậy.” Không biết tại sao, câu này vốn suy nghĩ trong lòng lại nhẹ nhàng từ trong miệng bật ra.

Hoàn Nhan Khang bỗng nhiên mỉm cười, nói: “Âu Dương Khắc, ngươi đừng cho là ta không biết ngươi suy nghĩ cái gì, tâm tư này của ngươi, không đáng khoe khoang trước mặt ta.”

Thân người ta chấn động.

“Người nợ ta, sớm muộn ta cũng sẽ đòi lại.” Hoàn Nhan Khang thu hồi chủy thủ, xoay người rời khỏi. Áo choàng lông cáo của ta trượt xuống đất, tuyết trắng rét lạnh tận xương ào tới.

Lúc đêm, đắm chìm trong thân thể đám tì thiếp bất phẩm, kiệt sức tận linh hồn gần như thoát xác. Tựa như ảo mộng trong màn đêm, một tia hương khí như yêu tựa mị rất nhạt rất thanh sáng, tuyệt không thể vào lúc này xuất hiện quanh quẩn trong đầu không đi. Vì thế ta cường liệt tưởng niệm đến nữ tử Dung nhi, tưởng niệm vẻ đẹp của nàng, tưởng niệm nụ cười của nàng, khát cầu thân thể nàng, nghĩ đến có thể thắng được người hư vô tàn tượng, cao quý mà tuần mỹ, ngạo mạn mà lẳng lơ có mặt khắp nơi.

Càng là kẻ trầm luân, càng không thể yếu thế. Chút khoái khoái, người tuyệt không thể chế trụ vỡ òa.

Cho tới bây giờ ta chỉ vì dục niệm mà muốn cùng người đó, chưa từng vì muốn cùng ai mà nảy sinh dục niệm. Ta cảm thấy sợ hãi.

Hôm sau, ta viết một phong thư cho thúc phụ, nói với hắn ta gặp một nữ tử tuyệt sắc tên Dung nhi, phụ thân đúng là đảo chủ đảo Đào Hoa — đông tà Hoàng Dục Sư. Đúng vậy, cổ linh tinh quái của nàng, nhuệ vị giáp của nàng, đã sớm tiết lộ thân phận của nàng, nàng là Hoàng Dung. Thúc phụ, ta muốn lấy nàng. Ta nói.

Thúc phụ không có lý do cự tuyệt. Huống chi Cửu âm chân kinh võ học kỳ thư có một không ai ở trong tay Hoàng Dục Sư.

Ta đề cập với thúc phụ, lục vương gia Kim quốc chiêu hiền đãi sĩ như thế nào, Tổng gia yếu đuối vô năng như thế nào.

Lục vương gia có có một đứa con...muốn nói gì? Lúc này mới phát hiện, nhiều ngày dây dưa không thể tiêu tán, đúng là nhánh cuối rất nhỏ không đáng tán dương nhất.

Ta nhắc bút khó hạ, nhưng cảm giác đặng đặng trong miệng, dường như rơi vào mực nước.

“Thăm tử hồi báo, [Võ mục di thư] ngay trong hoàng cung Tổng quốc, chúng ta đã có người bắt tay vẽ bản đồ.” Nói xong, Hoàn Nhan Hồng Liệt ý vị thâm trường quét qua ta một cái, hàm nghĩa kia quá rõ ràng, sự thể này lớn, bọn ta đều là giang hồ nhân sĩ, ngày thường nhận biết đủ loại hạng người, rất dễ để lộ tin đồn.

Lòng ta cười, muốn mở miệng hỏi, đột nhiên có hạ nhân vội vàng xông vào phòng nghị sự, nói gì đó bên tai Hoàn Nhan Hồng Liệt, vương gia biến sắc.

Hoàn Nhan Hồng Liệt hơi suy nghĩ một chút, phân phó nói: “Để cho tiểu vương gia đến đây.”

Sau khi vương phi qua đời, Hoàn Nhan Khang vẫn không phấn chấn, mấy lần nghị sự đều không xuất hiện. Chẳng lẽ y đã xảy ra chuyện gì? Ta nghĩ, bọn quân tử đạo đức miệng đầy nhân nghĩa kia, tuyệt không dễ dàng buông tha tiểu vương gia “nhận giặc làm cha”.

Chốc lát, Hoàn Nhan Khang đi vào đại sảnh, lần đầu tiên ta thấy y mặc xiêm y xanh nhạt, thần sắc cũng không có chút phấn chấn.

“Phụ thân.” Y hướng vương gia thi lễ vẫn an.

“Khang nhi, con sinh bệnh sao? Làm sao sắc mặt kém như vậy?” Hoàn Nhan Hồng Liệt đau lòng nói, may không chút kiêng kỵ bọn ta đã biết Hoàn Nhan Khang cũng không phải là hắc thân sinh. Hắn đối với tiểu vương gia rất tốt, bốn chữ “coi như mình sinh” cũng không thể nhìn đáng này. Ta chỉ nói thúc phụ thương ta như con thân sinh, đã không dối, không nghĩ lục vương gia này đối với đứa con không huyết thống còn có thể như thế.

“Con không sao, khiến phụ thân lo lắng.” Hoàn Nhan Khang trưng ra nụ cười nhàn nhạt.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: “Khang nhi, ta có việc muốn nói với con.”

Thấy thế ta đợi cùng nhau cáo từ, Hoàn Nhan Hồng Liệt gật đầu, nói: “Âu Dương công tử xin dừng bước, ta có chuyện cần bàn bạc.”

Mọi người rời khỏi vẫn quay đầy ánh mắt có hâm mộ, có đổ kỵ, có khinh thường, có bất mãn.

“Khang nhi, ta nhận được mật báo, Mông Cổ phái sứ giả vào Lâm An, muốn nói Phục Triệu Khoách cùng liên hợp kháng Kim, việc này không phải nhỏ, vạn không thể để cho Tống Mông liên hợp lại.” Hoàn Nhan Hồng Liệt thần sắc ngưng trọng.

“Ý phụ thân là?”

“Với thân phận khâm sử Kim quốc đuổi sứ giả Mông Cổ trước khi đến Lâm An, truyền mật chỉ với thừa tướng Sử Di Viễn, giết chết sứ giả Mông Cổ, tuyệt đối không thể khiến quân thần Tống quốc nhìn thấy. Kể từ đó, cũng có thể chặt đứt ý niệm của liên Tống của Thiết Mộc Chân, dồn ép cùng Tống là địch.” Thật là diệu kế, so với trực tiếp giết chết sứ giả Mông Cổ không biết tốt hơn rất nhiều, lục vương gia này không đơn giản.

“Lần này xuôi nam đường xá xa xôi, thỉnh Âu Dương công tử bảo hộ khuyến nghị trên đường, Âu Dương công tử võ nghệ cao cường, nhất định có thể khiến tiểu vương gia tiêu sấu.” Hoàn Nhan Hồng Liệt quay đầu nói với ta.

“Không.” Chưa kịp phản ứng, Hoàn Nhan Khang đã từ chối, “Tuy rằng hài nhi võ công không tốt, nhưng những người này vẫn không thể hạ sát thủ với con. Bọn họ đối với người có thể vẫn hận thấu xương, như hồ rình mồi, hiện giờ khó lòng phòng bị, nhiều cao thủ bên cạnh người thì nhiều phần đảm bảo hơn.”

Hoàn Nhan Hồng Liệt còn muốn nói điều gì, Hoàn Nhan Khang lại nói: “Đừng nói nữa, phụ thân, ý con đã quyết, mang theo vài hộ vệ là được. Người cũng không muốn con bên ngoài mà vẫn vướng bận an nguy của phụ thân chứ.”

Hoàn Nhan Hồng Liệt trịnh trọng nói: “Khang nhi, nhớ kỹ, ngươi là con của Hoàn Nhan Hồng Liệt, là vương tử của Đại Kim quốc ta.”

Hoàn Nhan Khang tuân mệnh mà ra, nhìn dáng lưng của y, ta như có điều suy nghĩ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt mỉm cười: “Âu Dương công tử đang suy nghĩ hay không, tiểu vương vì sao phải ban thưởng thân phận khâm sử để cho Khang nhi đi trước không?”

Ta thất vọng nhưng không nói.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thở dài một tiếng, mặt có sắc bi ai: “Ta cũng là chuyện bất đắc dĩ. Khang nhi thông minh hơn người, không vương tử nào có thể sánh được. Nhưng lời đồn đãi ồn ào náo động, càng có dịp cho vương gia khác trước mặt phụ hoàng ta châm ngòi, nhưng nếu Khang nhi thành công chuyện này, thì cũng củng cố địa vị của hắn trong hoàng tộc Đại Kim.”

“Vương gia dụng tâm lương khổ.” Hoàn Nhan Khang người có vụ phụ thân này, thật là phúc khí của y. Ta cũng không nói ra. Chữ “tình” thật làm ta hoang mang, thế gian này sẽ có người lấy thật tâm mà đối đãi với người khác? Cái gì thật cái gì không thật? Có lẽ phụ tử Hoàn Nhan Hồng Liệt kia, rõ ràng không phải nhất định, giả tượng của đánh mất huyết thống, chỉ còn lại sự ràng buộc của tình cảm, quả thực có thể kết cuộc tốt lành? Ở Tây Vực nhân sinh hơn hơn ba mươi năm, không thể cung cấp cho ta một đáp án.

Hoàn Nhan Khang. Cũng chỉ nói người là đứa con ngoan hiếu thuận phụ thân, tiểu vương gia Đại Kim quốc, hoặc là trái lại, là vứt cha bỏ mẹ, quân bán nước ham phú quý, lại có ai chân chính để ý nội tâm người cảm nhận thế nào? Nếu không phải người có thân phận tôn quý mà rối rắm, ai còn chú ý đến vận mệnh của người? Càng không có người biết, thiếu niên tuổi đôi mươi này cố gắng bao nhiêu tâm huyết bao nhiêu, mới có thể chính mình giá trị của mình.

Ta chẳng phải không giống, ta vì sắc mà say mê, chỉ thế thôi.

7. Chương 7

Vào đêm, mọi âm thanh đều yên tĩnh, ta lại trần trọc, vẫn không thể ngủ. Hoàn Nhan Khang này lại thông minh lanh lợi tài cao tài tuyệt, cũng là công tử ca không bước ra khỏi cửa, nào biết rằng giang hồ hiểm

ác thế nào?

Ta đứng dậy, cơ thiếp giật mình trong phòng hầu hạ. Nàng mặc sa mỏng trang điểm nhẹ, vẻ mặt kiên định lại mong đợi nhìn ta, như là bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nghe ta sai khiến hoặc là triệu sủng. Mặc dù ta muốn nàng đi chết đi nữa, cũng là không thể theo ý nàng.

“Đừng đi theo.” Ta thản nhiên vút lại một câu, mặc quần áo xuất môn.

Đi đến trước phòng của Hoàn Nhan Khang ở, đang chần chờ không quyết, cánh cửa mở từ bên trong. Hoàn Nhan Khang mặc chỉnh tề, thiếu chút nữa đụng vào ta.

“Tiểu vương gia.” Nhưng kỳ quái, đêm đã khuya, hắn muốn đi đâu?

“Âu Dương Khắc?” Hắn ngăn ra, chợt hé miệng cười, “Đã trễ thế này người không cùng đám cơ nhân của người tìm vui sẵn đẹp, chạy đến nơi này làm gì?”

“Ta...Tiểu vương gia vài ngày nữa đi xa, ta đến xem chuẩn bị như thế nào.” Bị hắn nói như thế, ta mới nhớ đã lâu rồi không tìm nữ nhân xinh đẹp. Còn không phải bị tiểu hài tử người làm cho mệt, ở trong lòng ta cảm thán.

“Âu Dương Khắc, người chẳng lẽ để chuyện hồi sáng còn để trong lòng sao?” Hoàn Nhan Khang cười nhàn nhạt, khoe miệng lộ ra giọng mỉa mai, “Ta không cần người hộ tống, chẳng phải vì ta ghét người.” Giọng điệu thay đổi, rồi lại nghiêm túc.

Ta tự nhiên biết mình gần đây không chịu được muốn gặp hắn, hướng chỉ tâm cao khí ngạo như hắn, sao chịu được muốn người bồi cùng. Mặc dù như thế, nghe thấy những lời trong lòng vẫn khẽ động.

“Phụ thân mới đến giúp đỡ, võ công của người cao nhất, ta biết. An toàn của phụ thân giao cho người.” Hoàn Nhan Khang trịnh trọng nói, ta không khỏi lộ vẻ xúc động.

Từ trong ngực ta lấy ra một hộp gấm, “Đây là viên ‘Thông tê địa long hoàn’ được chế từ thân thể dị thú Tây Vực, chính thức phụ ta phối được chế luyện, đeo ở trên người, bách độc bất xâm.” Cái này là thuốc phụ tặng cho, cả thiên hạ cũng chỉ một viên. Ta đưa cho hắn, nói: “Tiểu vương gia, dọc đường người cẩn thận một chút.”

Hắn có chút ngạc nhiên, vươn tay tiếp nhận, lòng bàn tay ở trong tay ta nắm chặt, cười nói: “Đa tạ.”

Nơi truyền đến độ lực cùng độ ấm gợi sóng. Lần đầu tiên cảm giác hóa ra mình là người không hiểu chút gì về tình cảm, lại càng không hiểu hắn, tiểu vương gia tâm tư như mê cung.

“Cũng tốt, bằng không người với ta cùng đi, có lẽ có thể giúp đỡ được.” Hắn nhìn viên thuốc màu vàng nhạt trong hộp gấm, như có điều suy nghĩ.

Dưới hồ nghi, nhưng không có ý cự tuyệt. Ta khẽ vuốt cằm, xem như đồng ý.

Hoàn Nhan Khang này muốn ta đi cùng đến một nơi cũng là nhà giam ngầm của Triệu vương phủ. Nhà giam, Bạch đà sơn trang cũng có, nhưng phạm vi cực nhỏ. Đều nói thuốc phụ ta vì nhân âm đức, cũng là không tội, người không hợp ý hắn, một chưởng đánh chết thống khoái, không đáng để ở trước mặt thì chưởng mất. Bởi vậy lúc thân chỗ này đề phòng nghiêm ngặt, u ám ẩm ướt, bị khí tử vong mục nát bao quanh, ta quen hưởng lạc lại sinh cảm giác không được tự nhiên.

“Âu Dương huynh, kẻ này ta muốn có nói gì đó, mà có chết cũng không mở miệng, người có cách gì không?” Hoàn Nhan Khang hơi hột nói, mang theo tiểu ý khó nắm bắt. Phạm có người thứ ba ở đây, người đó nhất định là bộ dáng quần là áo lụa bất cần đời. Không biết từ lúc nào, ta dần quen nụ cười của hắn với đoán ý nhiệm thật của hắn.

Nam nhân chịu hình bị trói ở cọc gỗ, thân trên trần trụi đầy thương tích, che kín vết máu đen sẫm, đầu không sức sống rũ xuống, tanh tưởi xông vào mũi.

“Không biết tiểu vương gia muốn gì?” Ta đi lên phía trước, xem xét hơi thở người này, còn sống.

“Ta cũng không biết, không phải hấn vẫn chưa nói sao?” Hoàn Nhan Khang dùng ngữ khí khinh thường quen thuộc của hấn mà trả lời, cười hì hì nhìn ta. Nhìn nụ cười nở rộ trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần này, ta lại chỉ cảm thấy rùng mình.

Nhưng nụ cười đáp lại, rất đẹp này, chỉ có lãnh khốc cùng ngoan độc như thế, mới có thể tránh bị phản bội cùng tổn thương.

Tra tấn bức cung là chuyện mất công mất sức, đối với dòng máu “tây độc” ta mà nói, tra tấn người có cách càng đơn giản. Ta lấy một bình nhỏ luôn mang theo bên người, đem chất lỏng vô sắc đổ vào miệng vết thương người nọ: “Tiểu vương gia có lo lắng giết chết hấn không?”

“Ta làm gì mà lo lắng sống chết của một Tổng binh?” Hoàn Nhan Khang cười to.

Tổng binh?

“Hai mươi năm trước hấn tham gia quân ngũ Tổng quốc, khu vực là Ngưu gia thôn.” Hoàn Nhan Khang thu tiếng cười.

Thân thể cột trên cọc run rẩy kịch liệt, yết hầu gã kia phát ra tiếng rên khàn khàn, tiếp đó biến thành kêu la thống khổ: “...Tha mạng a, ta thật sự...thật sự không biết...A a...” Chất độc này gặp máu sẽ tan, vừa đau lại ngứa, so với vạn con kiến cắn trên vết thương càng khó chịu hơn.

“Ta hỏi lại người, vì sao các người mang binh đi vét nhà của Dương Thiết Tâm với Quách Khiếu Thiên?”

Ta ra tay điểm hai huyệt đạo của người nọ, khiến thống khổ của gã giảm xuống, có thể mở miệng nói chuyện.

“Ta, ta nói rồi, bọn ta phụng mệnh của họ Đoàn...”

“Vì sao?” Ánh mắt Hoàn Nhan Khang phát lạnh.

“Ta...không biết...”

Ta lắc đầu, tay vừa chạm vào huyệt đạo vừa rồi, gã kia vội không ngừng cầu xin: “Tiểu nhân chỉ biết Đoàn Thiên Đức cũng là phụng mệnh người khác, còn lại thì không biết!”

“Phụng mệnh của ai?” Nghe vậy Hoàn Nhan Khang nhanh hỏi.

“Ta không biết, thật sự không biết!”

Hoàn Nhan Khang hừ lạnh một tiếng, trong mắt xẹt qua sát ý, ta cởi huyệt đạo vừa mới phong bế, gã kia lập tức gào khóc thảm thiết, sau đó không có tiếng động. Mùi hôi tử vong tràn vào hơi thở.

“Xem ra hấn thật sự không biết.” Hoàn Nhan Khang nhướng mi.

Khó trách gần đây khó thấy thân ảnh của hấn. “Vì sao? Chân tướng rất quan trọng sao?” Trầm mặc một lúc, ta hỏi.

“Ngoại trừ nữ nhân, còn cái gì quan trọng với người?” Hoàn Nhan Khang hỏi lại.

Ta cười nhẹ, bình tĩnh nhìn mắt của hấn, nói: “Cho tới bây giờ nữ nhân không quan trọng với ta. Nhưng là có thể trả lời người phản sau của vấn đề.”

Ánh nền lấp lờ ảm đạm, ánh mắt lấp lánh của hấn ngoài kiêu ngạo còn ẩn chứa tâm tư ta nhìn không ra.

“Là thúc phụ của ta. Vì hấn, ta có thể phản bội toàn bộ thế giới, chỉ vì hấn là người duy nhất thật tâm đối tốt với ta. Những người khác như thế nào, không liên can với ta?” Khóe mắt ta hơi tã, nói, “Người cứ nói, tiểu vương gia?”

Hấn không nhìn ta, thản nhiên nói: “Ít nhất, ta có thể báo thù năm đó cho mẫu thân. Đó là chuyện duy nhất ta có làm cho bọn họ.”

8. Chương 8

Hoàn Nhan Khang rời đi nửa tháng có thừa, đám người Khâu Xử Cơ kia gần đây như tuyết tích trên giang hồ, vương phủ vẫn rất thanh tịnh. Ta nhớ thúc phụ giao cho việc nuôi rắn, vì thế báo cho vương gia rồi tạm biệt, dẫn theo người nuôi rắn im lặng đi đến Tô Châu, trước tiên an bài thanh xà ở chỗ nào đó.

Nuôi xà vốn là tạp kỹ Tây Vực tìm niềm vui, đối với Bạch Đà sơn ta thì nuôi rắn không giống, phải là rắn kịch độc ngàn vạn lần, để thúc phụ ta đặc chế được vật ngâm dưỡng, sẽ từ người nuôi rắn lấy tiếng còi tiến hành thuần hóa, đạt đến công thủ tùy mình, trình độ lực phát nghìn quân.

Thúc phụ ta thiên tính lãnh đạm, thà cùng độc thú độc trùng làm bạn, mặc dù ta là chất nhi của hắn, có thể được hắn yêu thương bảo hộ càng được tự thân truyền võ công, cũng thật là không dễ. Nghĩ đến đây, lòng bất giác dâng lên một dòng ấm áp.

Đã có thể nhanh như vậy, chuyện này khiến cho ta ở nơi nuôi rắn gặp được Mục Niệm Từ dưỡng nữ của Dương Thiết Tâm. Trải qua trắc trở, ta từ trong miệng nàng biết được trên đường đi sứ Hoàn Nhan Khang bị Thái Hồ Quý Vân Trang bắt, nàng đến Tô Châu tìm sư phụ Mai Siêu Phong đến cứu giúp.

Nghĩ đến cửu âm bạch cốt trảo không thuần thực kia, cảm thấy giật mình. Phỏng chừng Mục Niệm Từ kia cũng là dọc đường đi theo, chuyện luận võ kén rể ta có nghe qua, tính ra Mục Niệm Từ này là nghĩa muội của hắn, cũng là nữ quyến không hợp lễ pháp của hắn... Thật là tiểu vương gia dốc lòng đa tình, ta hừ lạnh một tiếng, không khỏi vừa giận vừa lo cho hắn. Tức giận là ngu ngốc rêu rao khắp nơi, rước họa vào thân; lo nhất chính là tặc phỉ Thái Hồ vốn hận người Kim tận xương, tâm tính Hoàn Nhan Khang lại cao ngạo, sao có thể để người làm nhục nhà? Nếu hơi sơ suất, chính là nguy hiểm đến tính mạng a!

Sau khi dùng bữa câu đưa tin cho vương gia, ta thúc ngựa chạy tới Thái Hồ. Mai Siêu Phong kia cho dù có tới Quý Vân Trang, cũng là thế đơn lực mỏng. Ta thầm hạ quyết tâm, khi cần thiết sẽ vận dùng xà trận, thúc phụ trách phạt cũng không ngại.

Dọc đường chòng chành, một đường này thật là tâm thần không yên. Không làm sao, đối với tức giận này dần hòa thành tưởng niệm, cùng lo lắng mãnh liệt, vượt qua đám sương mù dày đặc không tan bao vây lấy ta, duy có vẻ mặt kiêu ngạo của hắn, là ánh rạng đông thấp thoáng trong sương mù.

Ngàn đuổi vạn đuổi, vẫn là chậm một bước, đi đến cảnh nội Thái Hồ, đã nghe thấy Hoàn Nhan Khang bị đám người Mai Siêu Phong, Hoàng Dung từ Quý Vân Trang mang đi. Ta hơi nhẹ lòng, nhưng nghĩ đến hắn cùng đám ngụy quân tử kia ở một cùng, chỉ sợ ngày đó cũng chẳng tốt hơn. Cũng may bọn họ người đông, che dấu hành tung không dễ, ta cứ hỏi thăm, theo dấu chân bọn họ đến Lật Dương.

9. Chương 9

Công phu không phụ lòng người, ngày hôm đó ở Lật Dương trấn phát hiện bọn họ hơn mười người trọ ở khách *** Phúc Lai. Không cần thiết phải xung đột giáp mặt với bọn họ, ta chuẩn bị thỏa đáng, chuẩn bị đợi buổi tối thần không biết quỷ không hay cứu Hoàn Nhan Khang ra.

Vào đêm, ta thi triển khinh công, vào phòng của Dương Khang, ai ngờ chưa đến gần, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nữ tử kích động. Ta xoay người nhảy, người đã nhảy lên mái hiên.

“Người có thể vào lúc này kiên quyết luận võ cùng Quách Tĩnh sao? Các người cần phải đồng tâm hiệp lực giết Hoàn Nhan Hồng Liệt mới đúng chứ!” Là tiếng của Mục Niệm Từ, động tác cô nàng này cũng rất nhanh, đuổi đến trước hơn ta mà tìm được bọn họ. Quách Tĩnh, không phải là tên tiểu tử ngốc bên cạnh Hoàng Dung sao?

“Ta cùng với Quách Tĩnh đã có ước hẹn luận võ mười tám năm trước, hiện tại vì sao không được?” Trong phòng truyền ra tiếng Hoàn Nhan Khang ôn nhu, “Niệm Từ, đừng lo, ta cùng Quách Tĩnh chỉ là đánh chút mà thôi.”

“Người gạt ta! Đừng cho là ta không biết, người cùng Quách Tĩnh lấy luận võ này để đánh cược, muốn hấn không giết Hoàn Nhan Hồng Liệt đúng không?”

“Ta không có ý lừa người.” Thanh âm của Hoàn Nhan Khang lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Khang ca, người đừng như vậy khiến cho Khâu đạo trưởng tức giận, thừa dịp Hoàn Nhan Hồng Liệt hiện tại đã đến Lật Dương, cùng Quách đại ca đi giết hấn!”

“Người có biết vì sao hấn đến Lật Dương không?” Hoàn Nhan Khang hỏi lại. Trong lòng ta hừ lạnh, người cũng biết hấn đến lúc này là vì vội vàng cứu người?

“Khang ca, người đừng quên hai mươi năm trước nghĩa phụ nghĩa mẫu bị chia rẽ như thế nào? Hai nhà Quách Dương người tan nhà nát cửa đều vì Hoàn Nhan Hồng Liệt hại! Thù của cha mẹ người cũng không báo, còn xứng làm người sao?” Thanh âm của Mục Niệm Từ vì nóng mà giận, ầm ầm mang tiếng khóc nức nở, “Nếu không phải hấn, một nhà các người đã vui vẻ hưởng thụ thiên luân, sao tới mức sống chết chia cắt nhau!” Hóa ra là như vậy, nghĩ đến năm đó là vương gia thềm muốn mỹ mạo Bao Tích Nhược, thực hiện thủ đoạn hại bọn họ, lừa mỹ nhân về tay mình. Đáng tiếc thật đáng tiếc, tiền mất tật mang mà.

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Hoàn Nhan Khang quát, “Niệm Từ, để cho ta yên tĩnh một mình được không?”

Thật lâu sau, cửa mở ra, Mục Niệm Từ đi ra, vẻ mặt có chút căm giận mà ai oán.

Mặc dù có chút không đúng lúc, ta hít một hơi, bước thong thả vào phòng, trở tay đóng cửa phòng: “Rõ là một mỹ nữ tuyệt sắc, lại luôn miệng giết với chém, chắc chắn, thật sức là sát phong cảnh.”

Hoàn Nhan Khang thấy là ta, ngây một lúc, “Tại sao là người?”

“Ta theo hành tung các người từ Thái Hồ đến đây, tiểu vương gia, theo ta trở về đi.” Ta lay lay chiếc quạt, cười nói.

“Ta không phải tiểu vương gia của người. Ta là Dương Khang.” Hoàn Nhan Khang lạnh nhạt nói. Một thân vải thô áo dày dầu không được phong lưu trong xương cốt, nhưng hấn gây quá, ánh nến lung linh ở âm ảnh hình thành trên mặt hấn như mây tháng ngấn ngủi mà sinh ra tang thương.

“Tiểu vương gia cũng được, Dương Khang cũng được, ta không muốn người có chuyện, không muốn nhìn người không vui.” Ta cố gắng đè nén hai chữ “của ta” ở câu đầu, thu nụ cười, còn thành tâm nói, “Người cam tâm ở loạn thế làm dân đen tham sống sợ chết sao?”

Dương Khang cười lạnh một tiếng: “Sinh ra đã là dân đen, ta cũng không có cách. Người nghĩ ra trở về sẽ vui sao?” Trong thanh âm có phần thê lương, như người bị vứt bỏ không tìm được đường về.

Ta nhẹ lắc đầu: “Ta không biết người trở về có vui hay không, nhưng ta biết người ở đây nhất định không vui.”

Dương Khang không nói, thần sắc ngưng trọng.

Ta đi lên từng bước, giữ chặt cổ tay hấn, vội vàng nói: “Tiểu...Dương Khang, người nhìn xem những người cùng đường với người, bọn họ thô tục, dối trá, ra vẻ đạo mạo như thế, người tự hỏi lòng, trong họ có ai thật tâm yêu người, thương người, có ai hiểu người? Bọn họ có tư cách gì làm cho người vui vẻ?”

“Đường nói nữa!” Dương Khang vung tay của ta ra, “Ta tuyệt đối sẽ không trở về! Ta đã hại chết cha mẹ thân sinh, mắc phải tội nghiệt, lại thế nào trở về nhận giặc làm cha!” Nói đến chỗ kích phần, hấn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người gạt được chính mình sao, bằng không người sẽ không thừa dịp luận võ mà ngăn cản Quách Tĩnh ám sát vương gia.”

Hấn kinh ngạc nhìn ta, tinh thần suy sụp: “Đúng, ta không hạ thủ được, ta không báo được thù của cha mẹ còn ngăn cản người khác đi giết kẻ thù, ta thật sự là...ta...ta ngay cả sức sinh cũng không bằng.” Hấn cắn môi, trong hốc mắt mờ mịt cố nén không cho ngưng kết đổ nhào. Ta xuýt nữa đưa tay ôm hấn vào lòng.

“Ta đi giết Quách Tĩnh giúp người.” Ta lạnh lùng nói.

“Đám đạo sĩ kia võ công không kém, huống chi người cho là như vậy thì sự tình chấm dứt sao?” Dương Khang buồn bã nói, “Người đi đi.”

Nhìn khuôn mặt hần bị thù hận cùng tình thân tra tấn mà tiền tụy, ta oán hận nói, “Hoặc là người theo ta, hoặc là ta phong huyện đạo của người buộc người trở về.”

Dương Khang nghe mà ảm đảm cười: “Người sẽ không như thế, người cũng không thoát được.” Giọng nói bình thản như nước đã có phong tình cổ phán yên nhiên.

“Ta luyện tiếc, ta luyện tiếc người, ta luyện tiếc người không ở trong tầm mắt của ta, ta luyện tiếc người chịu ủy khuất!” Ta nói như đinh đóng cột, trên tay đã ngấm vận lực, “Ta không định ở trước mặt người khoe khoang tâm tư gì, nhưng đây chính là tâm tư của ta.”

Sắc mặt Dương Khang lúng túng, đang muốn mở miệng, xoảng một tiếng, Khâu Xử Cơ phá cửa xông vào, vung kiếm: “Âu Dương Khắc, dám đến chịu chết!” Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đứng sau gã, mắt thấy động thủ với ta.

Ta cười lạnh một tiếng, ngoài phòng vang lên tiếng còi mơ hồ, giấy lát trong phòng, ngoài sân hàng trăm hàng vạn còn thanh xà, lưới đỏ khè khè, rất là dọa người. Nhất thời khách *** vang lên tiếng kêu kinh sợ.

“Không muốn chết, để cho ta mang Dương Khang đi.” Ta lạnh nhạt nói.

“Tĩnh ca ca nhảy lên nóc nhà!” Hoàng Dung hô một tiếng, tiếp theo kinh ngạc nói, “A, con rắn kia sao lại không tới gần Dương Khang?”

Thanh xà bò đầy phòng, chỉ có trong phạm vi đường kính một thước bên cạnh ta cùng Dương Khang, tất nhiên là tác dụng của thông tê đại long hoàn. Hần quả thực mang thứ ta đưa theo bên người, ta mỉm cười.

“Âu Dương Khắc, người đi đi, tiện đó cũng nói cho hần biết, duyên phận của ta và các người, đã chấm dứt.” Dương Khang trầm ngâm nói, trong giọng nói không có một tia muốn quay về.

Ta sao nhẫn tâm để hần chịu khổ hai phía? Trầm mặc một hồi, ta rút xà trận về, nói: “Một ngày nào đó người sẽ biết, cuối cùng ai mới chân chính đối tốt với người.”

Kỳ thật thông minh như hần, làm sao lại không biết.

Đi ra khách *** đêm đã khuya, ta một thân áp trắng đi qua ngã tư không bóng người, trong đầu ngập đầy bộ dạng luống cuống mờ mịt của hần, dọc đường dưới ánh sáng âm u bị bóng dáng kéo dài chớp lên, như cô hồn lưu lạc nhân gian.

10. Chương 10

Trên giang hồ truyền ra tin tức, Dương Khang quả thực muốn vào hai ngày sau luận võ cùng Quách Tĩnh ở bên sông Lan, Lật Dương. Sau hôm gặp mặt với Dương Khang, ta tìm được đám người Hoàn Nhan Hồng Liệt, mới biết hần xuýt rơi vào tay đám người Quách Tĩnh, toàn dựa vào Dương Khang mà bọn họ mới có thể đào thoát, Dương Khang kia lại không vì phụ tử tương xứng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vẫn còn vướng bận với đứa con này, ngày luận võ dẫn cao thủ đi đến phía tay ngoại ô bờ sông Lan, xa xa nhìn thấy nhóm Khâu Xử Cơ, Hoàng Dung hơn mười người, Dương Khang Cùng Quách Tĩnh dĩ nhiên động tay đến. Khó tránh bọn họ làm tổn thương Dương Khang, Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng mang không bao nhiêu binh lính, ta lại gần vương gia quan sát xa xa, để ngừa đám người này đột nhiên ra tay.

Đối phương thấy bọn ta, rất kích động, hai mắt Quách Tĩnh kia phun lửa, hận không thể nhào tới tự tay đâm kẻ thù, vì thế khí thế tăng đôi. Dương Khang vẫn là nâng niu từ bé, dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Trên trán Hoàn Nhan Hồng Liệt đầy mồ hôi, không nói được một lời. Mặc dù biết Quách Tĩnh sẽ không làm tổn thương hần, nhưng ta vẫn cảm thấy tim nhảy lên cổ.

Một tiếng keng, trường thương trong tay Dương Khang bị đánh rơi, Quách Tĩnh liếc nhìn hắt, rút kiếm hướng tới bên này.

“Quách Tĩnh!” Dương Khang hét lớn một tiếng, “Ta thay Hoàn Nhan Hồng Liệt chịu một kiếm của ngươi!”

Mọi người đều kinh sợ.

Dương Khang vung tay áo, quỳ xuống phía bên ta, kiên quyết nói: “Hoàn Nhan Hồng Liệt, người cùng ta có thù không đội trời chung, nhưng ta thiếu người hai mươi năm đường dục dạy dỗ, hôm nay một quỳ một kiếm, từ nay về sau ta với ngươi không còn liên quan!”

“Khang nhi...” Thanh âm của Hoàn Nhan Hồng Liệt phiêu tán trong gió, ta chỉ nhìn khóe mắt của hắn hơi co lại.

Nói xong Dương Khang đứng dậy, nhắm mắt.

Một đám người kia như nổ tung, chỉ có Mục Niệm Từ một bên yên lặng không nói, vẻ mặt sầu oán. Dung mạo cô gái này thanh lệ, cũng có vẻ mặt ngưng ngù của nữ nhân, chẳng trách Hoàn Nhan Khang ngày đó vừa gặp đã chứa nhiều tâm sự. Nhưng nàng lớn lên trong giang hồ mại nghệ, vẫn thoát không được tục khí, làm có thể cùng đánh đồng với một thân quý khí của Hoàn Nhan Khang? —— Ta đây điên rồi sao, sao lại so sánh Hoàn Nhan Khang cùng nữ nhân? Lại trong lúc như thế này.

“Dương Khang ngươi tiểu nhân không giữ lời hứa! Ngươi lật lọng, quả thật là súc...” Hoàng Dung nhảy đến bên người Quách Tĩnh, chỉ vào mặt của Dương Khang mà mắng, dù sao cũng là cô gái, hai chữ súc sinh lại không xuất ra miệng.

Dương Khang mở to mắt, vẻ mặt kiêu căng: “Bất quá ngươi bảo Tĩnh ca ca của ngươi giết ta, còn chờ gì nữa?”

“Ngươi tưởng rằng ta không dám giết ngươi sao?” Hoàng Dung cũng là loại người kiêu căng thành tánh, mày ngài vừa nhường, kiếm đã đặt trên cổ Dương Khang.

“Không được!” Ta cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt đồng thời kêu lên, lời còn chưa dứt ta đã nhảy tới, nhưng vẫn có khoảng cách. Một khắc kia ta như đối với nữ tử xinh đẹp kia sinh ra cảm thù không nói nên lời, bất quá ngươi chỉ là người Tống thôi, bất quá ngươi chỉ là con gái của Hoàng được sư thôi, ngươi có tư cách gì đối với hắn như vậy?

“Bọn khốn kiếp các ngươi!” Không khỏi lên tiếng chửi, “Sinh hắn ra là cha, người dưỡng hắn thì không phải hả? Thật hay cho người Tống các ngươi miệng đầy đạo Khổng Mạnh, nhân nghĩa liêm sĩ, chỉ biết buộc hắn giết cha! Muốn giết vương gia cứ việc đến, mỗi ngày bọn ta ở vương phủ chờ, làm gì phải bức tiểu vương gia động thủ, hay vì thỏa mãn niềm vui ý *** đạo đức của các ngươi?”

Nhất thời lặng ngắt như tờ, Dương Khang nhìn ta một cái, trầm tĩnh trong ánh mắt mơ màng xẹt qua khiến ta muốn ngừng mà không được.

“Dung nhi dừng tay.” Quách Tĩnh thần thờ nói, “Ngươi đi đi, ta không thể giết ngươi.”

“Tĩnh ca ca! Ngươi đừng tin hắn, Dương Khang đã sớm lén thông đồng với Âu Dương Khắc, nếu không làm sao độc xà không gây thương tổn cho hắn!” Hoàng Dung dậm chân nói, mọi người phía sau cũng ồn ào lên, cuối cùng lại không gây khó dễ cho hắn. Dương Khang cũng không thèm liếc bọn họ một cái, xoay người rời đi.

“Khang nhi!” Từ phía sau ta vương gia thông khổ gọi, Dương Khang vẫn như không nghe thấy. Lo lắng lại sinh biến cố, ta mạnh mẽ ức chế ý niệm đuổi theo trong đầu, nhìn bóng dáng lẻ loi của hắn đi xa, nắm chặt lòng bàn tay đến mức có dấu máu.

11. Chương 11

Sau khi Hoàn Nhan Hồng Liệt gặp đả kích này, hoàn toàn không lòng dạ nào lo việc nước, cả ngày mượn rượu giải sầu. Chỉ là uống rượu rồi mới có thể nói chuyện với bọn ta, trấn trở trấn trọc, chỉ là muốn chúng ta tìm Khang nhi của hắn về.

Khang nhi của hắn cũng được, Dương Khang cũng được, ta tuyệt không buông tay lúc này.

Hai tháng sau, thám tử báo về, Dương Khang xuất hiện ở Ngưu gia thôn ngoại ô Lâm An phủ. Ta suy đi tính lại, không báo cho vương gia, chỉ nói hoàn thành chuyện thúc phụ giao phó, hướng nam mà đi.

Chạy như bay mười ngày, đến biên giới Lâm An. Vì nơi này ta không thông, hơi suy nghĩ một chút, tức thì dùng lệnh bài vương phủ sai huyện úy địa phương bí mật hỏi. Huyện úy khúm núm nửa ngày, cũng nói không nên lời nguyên do đến, chỉ lắp bắp phân phó xuống dưới, chặt chẽ điều tra thêm.

Ta nhướng mày, đang muốn quát lớn, sư gia bên cạnh huyện úy cận thần mở miệng nói: “Hai ngày trước tiểu nhân vô ý đụng một người, tướng mạo cùng hình dung của đại nhân có vài phần tương tự, nhưng...”

“Nhưng gì? Nói mau!” Ta quát.

Sư gia kia cả người run rẩy, nói: “Hai ngày trước ta cùng gia đình đi trên phố, thấy một nam tử ở trước hiệu cầm đồ lén lút vô cùng khả nghi. Gia đình tiến lên hỏi, một lời bất hòa liền đánh nhau, nam tử kia có võ công, gia đình không phải là đối thủ, hắn thừa dịp chạy thoát.”

Hắn run cầm cập đưa một vật qua, nói: “Đây là vật người nọ cầm ở hiệu cầm đồ, ta vốn dựa vào cái này mà tìm kiếm một phen...”

Ta nhận vật kia, nhìn, đúng là ngọc bội Dương Khang luôn mang theo người, quả thật là hắn. Nhìn chăm chăm hai người trước mặt, sát khí thoáng hiện lại trong đầu, nhưng nghĩ đây là lãnh thổ trong một nước, trước khi chưa tìm được Dương Khang không nên gây nhiều phiền phức. Hỏi rõ phương hướng, rồi rời đi.

Hắn đã động thủ với người ta trên đường, tuyệt không ở khách *** để người ta tới bắt, huống chi hắn đã hết lộ phí. Giục ngựa ra khỏi thành, chuẩn bị tìm kiếm ở sơn miếu nhà hoang.

Đi đến núi đã sắp hoàng hôn, ánh nắng vàng chiều tà chiếu phủ cả đỉnh núi, cỏ cây vi vu, rất trắng lẹ, cơ hồ làm cho người ta quên mất tuyệt vọng của binh mã loạn thế.

Lâm viên tình trú xuân ai chủ. Ấm áp thúc ần, u cốc huyền hòa, chim oanh nhẹ nhàng, chợt dời cỏ cây. Nghĩ đến ta tiêu dao khoái hoạt cỡ nào, lại ở Trung Nguyên trầm luân sầu não bấy nhiêu. Đợi tịch dương tan, ánh trăng yên tĩnh, lúc này mới phục hồi tinh thần, lại nghĩ không biết tìm từ đâu, bắt giặc phiền muộn.

Ghìm ngựa chậm rãi đi ước chừng một nén nhanh, phát hiện rừng cây phía trước có ánh lửa lập lòe, như đồng lửa. Lòng ta khẽ động, cột ngựa lại, nín thở tới gần, bên cạnh đồng lửa chỉ có một người, lơ mơ không rõ, nhìn hình dáng thật tương tự người nọ.

Ta tự cao võ nghệ hơn người, lúc này đến gần, người nọ ngẩng đầu, không phải Dương Khang thì là ai?

Thấy hắn chột vật, khuôn mặt mệt mỏi không chịu nổi, lòng đầy vui sướng hóa thành đau thương, một câu Tiểu vương gia cứng ở yết hầu, “Dương Khang...” Ta khẽ gọi.

Dương Khang thấy ta, một chút kinh ngạc xẹt qua, chợt cười khổ: “Lại là ngươi, may là quan bình không nhận như ngươi vậy.”

Ta lấy ngọc bội trong lòng, đưa trả lại cho hắn.

Hắn không vươn tay, sắc mặt có chút khó coi: “Âu Dương Khắc, ngươi đến chê cười ta sao? Hay là Hoàn Nhan Hồng Liệt phát người đến làm thuyết khách?”

“Ta tới làm gì ngươi thật sự không biết?” Ta nhướng mày.

“Ta đã hai bàn tay trắng, các ngươi không để cho ta sống yên ổn sao?” Một tia nghi hoặc hiện lên, ngược lại hóa thành uất giận.

“Hừ, người cho là thiên hạ to lớn, nhưng người ngẩng đầu nhìn, Kim quốc, Tống quốc, làm sao có chỗ dung thân cho Dương Khang người!”

“Có liên quan gì với người! Ta không cần người giả mù sa mưa thông cảm!” Hấn vốn bị nhiều giày vò, lúc này có chút hỗn hển.

Ta thở dài, bên hông lấy bầu rượu, ném cho hấn. Dưới cảm giận hấn lại không cự tuyệt, liền nhận đổ vào miệng.

“Theo ta trở về, người hãy làm tiểu vương gia của người, vương gia vô cùng thương nhớ người,” Ta ngừng một chút, “Ta cũng vậy.”

Hấn uống một ngụm rượu, chợt cười to, nằm xuống bụi cỏ, hay tay gối đầu: “Trở về? Người không phải nói, thiên hạ rộng lớn, nào có chỗ dung thân Dương Khang ta, ta không phải người Kim, nhưng cũng làm không được người Tống.”

Ta đến bên cạnh hấn, ôn nhu nói: “Một người là ai, là máu chảy trong thân thể của hấn quyết định sao? Nếu là như thế, người Kim, người Tống, trăm năm trước có gì khác nhau? Dương Khang, người làm không được người Tống, bởi vì trong xương cốt người là người Kim, người thật muốn để huyết mạch buồn cười chỉ phôi ý chí tự do của người sao?”

Dương Khang im lặng, một lát sau nói: “Âu Dương Khắc, người xác thực ta mạnh hơn. Từ đầu đến cuối người đều dẫn đường ta, nói những lời khiến người ta kinh ngạc, khiến người ta phân không rõ vốn cho rằng là thị phi.”

“Thị phi chỉ tại thời thế, công đạo không ở lòng người.” Ta lay lay quạt cười, “Với ta mà nói, thị phi chỉ tại hoàn du.”

Nghe vậy Dương Khang cười to: “Tây Vực các người là như thế sao? Hay là chỉ có mỗi người?”

Không khí dịu đi, ta ngồi bên cạnh hấn, cười nói: “Đều thế. Trong Phật giáo mật tông ở Tây Vực ta có một loại Phật, gọi là Phật hoan hỉ, người đã từng nghe qua chưa?”

Hấn hoang mang liếc ta một cái, lắc đầu.

“Phật này dùng cách thức đặc biệt độ nhân ——” Ta cố tình ngừng một lát, nhìn ánh mắt của hấn, “Hoan hảo.”

Hấn sừng sốt, chợt đỏ bừng từ cổ đến mặt, trách mắng: “Làm càn! Lại lấy lời *** mỹ từ lừa đùa với ta!” Nghiêm trang trở lại bộ dạng tiểu vương gia, nhưng tại đây vùng hoang vu đất hoang, ánh lửa lay động, trên khuôn mặt tuấn tú uy nghiêm hóa thành mỉa mai.

12. Chương 12

Ta nghiêng người, ở bên nói nhỏ vào tai hấn: “Ta lừa người làm gì...” Hơi nóng thổi ra lướt vào lỗ tai hấn, cả người hấn run lên, lập tức muốn đứng dậy.

“Đừng...” Không chút suy nghĩ, ta chế trụ cổ tay của hấn, hạ giọng nói, “Ta...” Vài tiếng ‘ta’, nhưng không biết phải nói gì nữa, chỉ nghe tiếng tim đập của hai người cấp gấp từng cái. Ta chưa bao giờ cảm nhận như vậy, gấp gáp như thế không biết làm sao.

Cổ tay Dương Khang bị ta nắm giữ, nhất thời không thể động đậy, thấy lời ta ngưng ngừng áp ứng, hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện vẻ khinh miệt, mở miệng muốn nói.

Ta cũng cúi người xuống, chạm vào đôi môi của hấn, mềm mại mà băng lạnh, cùng hương lạnh nhàn nhạt kia. Nháy mắt máu nóng dội lên ngực, trái tim không nghe lời thỉnh thoảng nhảy loạn. Ta ngẩng người, nhất thời không biết nên làm thế nào, mở mắt đã thấy mắt của Dương Khang khép hờ, lông mi hơi run rẩy, biết

hắn cũng bị *** mê loạn, vì thế không do dự nữa, đưa lưỡi vào trong, tìm được mật ngọt của hắn, quần lấy không buông.

Hôn mãnh liệt, Dương Khang dường như kịp phản ứng, phát lực chường muốn đẩy ta ra. Nhưng còn kịp sao? Tư vị ngọt ngào trước giờ chưa có đã thấy ta hung hăng túm lấy, càng sôi sục cuộn cuộn trong cơ thể, thể không bỏ qua.

Ta luôn là người nuông chiều dục niệm, hướng chỉ chưa lần nào, dục niệm có thể dâng cao đến thế. Luôn qua hạ thân của ta, lướt qua bên hông của ta, bá đạo xâm nhập vào trái tim cùng trí não của ta.

Đầu lưỡi luyến tiếc quần quanh trong miệng của hắn, không hề thương tiếc mà uống hút hương ngọt. Dương Khang ra sức giãy giụa, thể nhưng tay đã bị ta chế trụ, phát không được lực, khi ta hôn lướt qua cổ của hắn, xương quai xanh, vành tai, hắn lơ đãng phát ra tiếng rên nhu mì, khiến *** căng tràn đề lên đám cỏ phía sau.

Cởi quần áo, phát hiện thân thể hắn mềm mại hơn ta tưởng tượng rất nhiều, người tập võ đặc biệt nở nang dẻo dai gợi dục vọng của ta lên. Ta nhắm mắt, dùng môi lưỡi thăm dò toàn thân xa lạ lại quen thuộc của hắn, trong miệng cảm nhận ngọt ngào bên tai vang vọng tiếng rên nhẹ khiến cho ta cảm thấy kinh hãi hóa ra chính mình không ngờ nghĩ đến thân thể này trăm lần vạn lần, lập tức không thể kiềm được, hạ thân ưỡn lên, đã đâm vào thân thể hắn.

Hắn a một tiếng, giữa *** mĩ cũng là đau đớn không thể nén. Trong lòng ta kinh động, thần trí thoáng lóe lên, lại rút cuộc luyến tiếc đi vào. Ta khê cắn vào nơi vừa muốn vào, hoảng hồn môi lưỡi đã trượt tới đây, đem phần đầu đang ẩm nựa ngọt của hắn ngậm vào trong miệng. Cả người hắn run lên mãnh liệt, hai tay nắm lấy đầu vai của ta, móng tay đâm vào huyết nhục của ta.

Điên cuồng mà tác cầu, đưa đầu sinh mệnh của hắn xiết chặt trong miệng, dùng môi lưỡi lấp đầy bất cứ khe hở nào, từ trên xuống dưới không quên chỗ nào. Mặc dù hạ thận vẫn trương lên khó mà đề xuống, trong lòng tất cả lại là từng đợt tình ý ôn nhu.

Đột nhiên cảm thấy người trong lòng căng thẳng khác thường, kèm tiếng kêu kìm nén, dịch của sinh mệnh đã phun trào. May mà ta liệu được nửa tiên cơ, nhưng dòng hương vị chất tanh kia vẫn không thể tránh tràn ngập trong miệng.

Nằm bên hông hắn, biếng nhác động đậy, chỉ nghe thở dốc nho nhỏ của hắn, cả người dường như hư thoát.

Trên mặt ửng hồng *** của hắn vẫn chưa tan, cùng với thần sắc xấu hổ không chịu nổi, hắn nhỏ giọng nói: “Chưa bao giờ có người đối với ta như thế.”

“Ta cũng chưa từng đối với ai như thế.” Ta ôn nhu nói.

“Người làm ta mất mặt.”

Trong lòng ta kinh ngạc, sau đó lại nghe hắn nói, “Ồ trong mắt người, ta là người yếu đuối, đúng không?”

Nháy mắt ta hiểu được ý của hắn, không khỏi cười tà, xoay người để đem toàn bộ đề lên, nhỏ giọng nói: “Không phải.”

Lại một trận mây mưa. Đau đớn kia, hắn miễn cưỡng cắn răng chịu đựng.

“Vậy đừng về vương phủ, theo ta bỏ trốn đi.” Hai ta cùng nằm bên đống lửa, ta cười nói, “Trung thu trùng dương cho người về thăm phụ vương.”

Dương Khang cười ha ha: “Không, trung thu ta đi thăm phụ vương, trùng dương người đi thăm thúc phụ của người. Thiếu chủ Bạch Đà sơn người cũng đừng làm.”

“Thật sao?” Ta không chút do dự đáp, “Bạch Đà sơn có thúc phụ ta, thiếu chủ ta đây có ở đó hay không cũng không quan trọng.”

“Âu Dương Khắc, vì sao người tới Trung Nguyên?”

Câu hỏi này, vì sao? Vì thúc phụ? Vì cửu âm chân kinh? Vì mỹ nhân Trung Nguyên? Ta cười khổ lắc đầu, Dương Khang còn nói ta mạnh hơn hẳn, nhưng bất quá cũng là người phóng túng dung tục sống không mục đích uống phí thời giờ.

Thấy thể khỏe miệng Dương Khang nhếch lên, cười nói: “Hóa ra ngươi cũng không biết. Nếu ta là tiểu vương gia Kim quốc, ta tự nhiên sẽ phụ tá phụ vương thống nhất non sông —” Ý vị hắc sâu xa chút, “Quân lâm thiên hạ.” Theo đó ngữ khí buồn bã, “Nếu ta là người Tống, phải cố chấp hết thầy đập trời mà ngăn cản gây rằng sỏi.”

Đây là lời truyền trên phố của người Tống, ý chỉ dân chúng Tống quốc vô nại cùng bị phần khi đối mặt với quân Kim, nghĩ đến hắc lưu lạc dân gian mấy ngày cũng tiếp xúc không ít chuyên quân dân Tống, tất nhiên mâu thuẫn vô cùng. Ta không khỏi đau xót trong lòng, ôm chầm lấy hắn: “Ngươi vốn là tiểu vương gia Đại Kim, nếu ngươi muốn làm Dương Khang, ta cũng bên ngươi.”

Hắn không nói, hai mắt như rục cháy nhìn ta.

“Tuy rằng ta càng thích bộ dạng ngươi mặc tơ lụa, nhưng tên Dương Khang này kỳ thật không tồi.” đùa với hắn.

Hắn khẽ cười, hôn lên môi ta, vừa mới tiếp xúc, lại khó có thể ngăn chặn khát khao, chỉ cảm thấy lưu luyến ôn nhu vô hạn ngập trời ngược biển dâng lên, dễ dàng đem hai ta quấn với nhau.

“Nếu ta có con...” Trong thoáng chốc nghe thấy tiếng ngâm rên của chính mình, “Muốn đặt tên là ‘ Quá ‘Ta cùng với ngươi, tuyệt không chỉ có đã từng.”

Trước kia chưa từng có, sau này chỉ sợ khó chung.

Hắn xoay người đè lên, trong miệng càng quần nhiệt liệt, bắt chước động tác của ta hơi trúc trắc, lại ôn nhu, lại hung hăng. Ta cam tâm tình nguyện tiếp nhận hết thảy hắn vì ta tiếp nhận vừa nãy, *** dật cuộn cuộn.

Đầy trời kiều diễm, một đêm mất hồn. Quá khứ rồi bỏ nghĩ đến hoan úy (yên tâm vui vẻ) khinh ngạo nào, thì ra không đáng nhắc tới như thế.

Ta nghĩ tên của hắn gọi thật thích.

13. Chương 13

Sáng sớm hôm sau, dưới khuyển giải của ta, hai ta thu xếp ổn thỏa, chuẩn bị khởi hành về Yến Kinh

Vào trong thành Lâm An, ta đang cùng Dương Khang nói đùa, bỗng nhiên thoáng thấy cô gái xiêm y đỏ tươi từ cửa khách *** đi ra, bộ dạng có vài phần giống Mục Niệm Từ, ta không khỏi ngăn ra.

“Ngươi làm sao vậy?” Thấy thần sắc ta khác thường, Dương Khang hỏi.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Ta cười ôn nhu với hắn. Có lẽ là hoa mắt chẳng, làm sao trùng hợp như thế.

Đang ở cửa, cô nàng kia từ khách *** bước ra, vừa lúc chạm mặt nhau.

“Niệm Từ?” Dương Khang ngạc nhiên nói, tay bất giác nắm chặt cổ áo, cần cổ đầy hồng ngân kia, đều là đêm qua ta lưu lại.

Mục Niệm Từ vừa thấy Dương Khang, thần sắc buồn vui lẫn lộn, nước mắt nhịn không được trào qua hốc mắt, thoáng nhìn thấy ta, lập tức biến sắc: “Vì sao ngươi cùng *** tặc này cùng một chỗ? Ngươi muốn trở về làm tiểu vương gia Kim quốc sao?” Trong giọng nói lại có thê lương oán hận không nói lên lời.

Dương Khang bị nói trúng tim đen, vô lời chống đỡ, mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Mục cô nương, ta còn chưa có làm gì quá phận với người, người làm sao biết ta *** á?” Khóe mắt ta hơi liếc, với giọng điệu ngả ngớn.

Mặt của Dương Khang đỏ bừng, quay đầu hung hăng liếc ta.

“Dương Khang, người bận tâm tình cảm Hoàn Nhan Hồng Liệt dường dục ta có thể lý giải được, nhưng không ngờ người còn ném không được vinh hoa phú quý, người đã quên ngày đó mình ở sông Lan nói thế nào sao? Lật lọng như thế, không sợ người trong thiên hạ nhạo báng sao?” Mục Niệm Từ không nói lời nào với ta, chỉ quay đầu hướng Dương Khang mà nói, hai hàng lệ trong chảy xuống, thật là một cảnh lệ trong mưa xuân.

Dương Khang cúi đầu không nói, thần sắc khó xử. Ta lười dây dưa với cô gái này, nhưng những câu nàng nói đều đâm vào chỗ đau, bóc vết thương của hấn sâu hơn, sắc mặt ta trầm xuống, đáng muốn mở miệng, Mục Niệm Từ lại khóc: “Ta không yên lòng về người, lại sợ Khâu đạo trưởng mất hứng, một thân một mình lên tìm người, người có biết dọc đường ta khổ sở bao nhiêu không? Không ngờ người đúng là người tiên liêm quả sĩ, không có tim như vậy, ta thật sự, thật sự là...” Nàng khóc không thành tiếng, cắn răng quay đầu chạy đi.

“Niệm Từ!” Dương Khang gọi nàng một tiếng, chưa kịp phản ứng.

“Luôn như vậy, có tình ý sao?” Giọng ta mang đầy mỉa mai. Hấn quay lại liếc một cái, mày cau chặt, sóng mắt lưu chuyển, chưa kịp nói cái gì, đã đuổi theo Mục Niệm Từ.

Ta biết Mục Niệm Từ tốt với hấn, cũng như ta cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt vậy, nhưng đạo bất đồng bất tương vi mưu (Không cùng ý nghĩ không làm đại sự cùng nhau), ta cũng không thể để nàng vài ba câu thuyết phục Dương Khang lại được, cười lạnh một tiếng, ta cũng đuổi theo.

Đuổi đến giữa rừng cây nhỏ ngoại ô, xa xa thấy hai người lúi lúi kéo kéo. Ta không muốn làm cho Dương Khang khó xử, búng thân nhảy lên trên cây, nghe hai bọn họ nói chuyện. Nếu hấn có thể giải quyết thì thôi, nếu kéo kéo lúi lúi ta sẽ đem hấn về, từ đây về sau không để cho hấn cùng đám Khâu Xử Cơ gặp nhau.

“Ta chỉ vô tình gặp Âu Dương Khắc mà thôi!” Dương Khang lúi lúi kéo ống tay áo Mục Niệm Từ, không cho nàng rời đi.

“Ta không muốn nghe người nói!” Mục Niệm Từ khóc lớn.

“Niệm Từ, hãy nghe ta nói,” Dương Khang ôn nhu nói, “Người vì ta chịu nhiều khổ cực, ta thương tiếc; tâm ý của người với ta, ta làm sao không hiểu. Tâm ý của ta đối với người, chẳng lẽ người không rõ sao?”

Thật là độc thoại làm riết thành quen, từng chữ đều khoét tim.

Mục Niệm Từ ngừng nức nở, vẻ mặt dịu xuống một chút, thấp thoáng lộ vẻ thẹn thùng.

“Được rồi, đừng khóc nữa,” Dương Khang cười hi hi dễ dàng nói, “Người cười nhìn rất đẹp.”

Mục Niệm Từ phì cười ra tiếng, thân thể thả lỏng đề phòng, Dương Khang nắm lấy tay nàng, tiện thể hấn hôn lên mặt một cái. Má nàng hồng lên, thuận thể rúc vào trong lòng Dương Khang, bên nhau như keo như sơn.

Ta đứng trên cây, lạnh lùng nhìn hết thấy, trước mắt cảnh tượng ngọt ngào chàng chàng thiếp thiếp như băng lạnh chạy vào tim ta, nơi cuồng nhiệt tối qua chưa trút hết. Gió lướt qua tay áo, bay loạn, như nổi bất kham của ta.

Hai tay của hấn ôm ấp Mục Niệm Từ, đối diện phương hướng của ta, trong ánh mắt lộ vẻ mê loạn đau khổ.

Tâm ý của ta đối với người, chẳng lẽ người không rõ sao?

Tâm ý của ta đối với người, chẳng lẽ người không rõ sao?

Là ta ép buộc hấn sao? Ta không phải một người tình cảm lê thê, hấn cũng không phải; ta không hỏi, hấn cũng chưa nói. Là ta hiểu lầm sao, mi kia vì đau đớn nhú lại, nụ cười ta tà tà kia khóe môi nhếch lên, bất quá một màn phong nguyệt (ở đây chỉ tình yêu) mới lạ không được dung thứ?

Bỗngưng ngực bị bắn trúng đau đớn, ta cúi thấp người, thiếu chút nữa là bị té xuống. Như một cái mặt nạ dưới chấn động kịch liệt vỡ vụn leng keng, chưa bao giờ yếu đuối cùng khó coi bị chính mình phát hiện nháy mắt không có chỗ che giấu, thô lương như ác quỷ dưới ánh mặt trời, ti tiện như hạt bụi vờn theo gió. Ta chỉ là một vai diễn như vậy thôi sao, ta là vai diễn gì? Tự cho là vì người khác an bài hết thảy, ta tính cái gì đây?

Cảm nhận hoàn toàn xa lạ, khuất nhục, đủ để đem ta đè xuống đất, ta không đủ sức.

Nhưng ta muốn bước nhưng lại không nhấc chân, cho đến khi người dưới tầng cây, hai môi chạm vào nhau.

14. Chương 14

“Tiểu vương gia,” Một lần nữa mang nụ cười trên tức, ta nhảy xuống, xuất hiện ở trước mặt hai người, “Mục cô nương.”

Nhìn hai người đang triền miên lại hoang mang rối loạn buông hai tay đang ôm nhau, ta cảm thấy vừa buồn cười vừa bị thương. Khán giả nay thành diễn viên, chỉ sợ là chuyện bị ai nhất trên đời.

Dương Khang lộ vẻ mặt tuần tú ửng đỏ, nhưng theo bản năng đem Mục Niệm Từ đem ra sau, như sợ ta ra tay.

“Tiểu vương gia cũng không cần như thế,” Khóe miệng cong lên, chế giễu nói, “Âu Dương Khắc ta đây lúc nào làm thương tổn đến nữ nhân chưa?”

Nghe vậy Dương Khang lại lúng túng đến nói không ra lời, Mục Niệm Từ ở một bên cũng đỏ mặt, ánh mắt mơ hồ.

“Được rồi tiểu vương gia, chúng ta trở về nào.” Ta nghiêm mặt nói.

“Kẻ đáng chết này, Khang ca sẽ không theo người về đâu!” Dương Khang không dám nhìn ta, ngược lại thì Mục Niệm Từ cảm giận nói. Ta lúc đầu còn cân nhắc mình không phải là đối với nữ nhân quá nuông chiều quá mực kệ, với võ công của nàng, đang nói chuyện ta giết nàng mười lần còn hơi quá.

“Ta như là người không hiểu phong tình như vậy sao,” Ta mở phiến cười, “Hắn đã luyện tiếu người, chi bằng các người cùng nhau về vương phủ đi, thế nào?”

Dương Khang nghe vậy ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc.

“Mục cô nương, người nói đi? Vừa có thể cùng người thương song tú song tề (đêm ngày có nhay), lại gần kẻ thù, thật là nhất cử lưỡng tiện a.” Nói xong, ta đi lại gần Mục Niệm Từ từng bước.

“Không, Khang ca người đừng nghe hắn!” Mục Niệm Từ nói xong với Dương Khang, lại xoay sang mắng người, “Âu Dương Khắc người tiểu nhân đáng chết, người giết ta đi!”

Dương Khang không nói, chỉ bình tĩnh nhìn ta. Ta làm sao không nhìn ra thù hận trong mắt của hắn chứ, hận hận ta lại dồn ép hắn như vậy, hận hận mình tối hôm qua giao thân giao hồn cho ác ma như vậy. Thù hận của hắn ta thu nhận toàn bộ, ta có thể hận đến nơi nào?

Giằng co thật lâu, ta ra vẻ thở dài một hơi, cười thở dài: “Đã như thế, tiểu vương gia bảo trọng, từ nay về sau thỉnh không cần quay về vương phủ nữa, lại càng không phải phụ lòng Mục cô nương.”

Không để ý nét kinh ngạc trên mặt hai người, ta xoay người phiêu nhiên rời đi.

Đúng, là ta ép người, bởi vì ta không muốn mất.

Ta muốn hắn lựa chọn, ta muốn Mục Niệm Từ nhìn thấy sự lựa chọn của hắn, cũng tận mắt thấy hắn rời đi. Cuối cùng hắn phụ lòng nữ nhân này, ở trước phần thân tình khác cùng quyền lực, cân lượng của nàng không đủ.

Chẳng qua là hết thấy với ta không có vấn đề gì, ta không còn một chút cân lượng nào nữa. Ta thắng trận này tiền cọc có ích lợi gì, nếu ta nắm được tâm hồn không trọn vẹn.

Ta không muốn mất, ta không muốn hấn ở bên người khác, nếu nắm trong tay một Dương Khang trong tim chỉ toàn người khác, ta làm không được.

Có hoặc không, ta đều không thắng được.

Không thể đem Dương Khang về, quay lại vương phủ cũng không được gì, ghìm ngựa chuyển hướng, ta đi về Tây Vực.

Một đường ăn gió uống sương, nghiêng nghiêng đảo đảo, rõ ràng đóng ung dung một hồi, lại bị dụng mãnh liệt làm lẫn lộn giữa diễn viên và nhân vật. Đêm đó từng cảnh từng cảnh dây dưa hiện lên trước mặt, từng tầng từng tầng sức nặng của ta khuất nhục cùng vô lực. Nụ cười của hấn, nhíu mày của hấn, đôi môi của hấn, tiếng rên của hấn, cái đau nhíu mi của hấn, giấu kín trong góc khuất thân thể ta, tìm không ra cũng loại không được.

Ta cảm thấy chính mình như chạy trốn.

Gió bụi mịt mịt chạy về Bạch Đà sơn. Cơ nhân ở lại trong trang tất nhiên vui sướng vạn phần, hầu hạ tắm rửa thay quần áo. Ta cười ôm qua loa, bởi trêu chọc các nàng, mãi đến khi nhìn bộ dạng xích thân lửa thể chính mình trong gương. Cùng đáng về hấn, mái tóc hỗn độn, thân người thon dài. Ta ngây người với gương, hai má nóng lên, nhưng trong hơi sương nóng ản ản hiện hiện, hết thấy đều không rõ.

Chi bằng từ bỏ như vậy. Nếu phải như thế, ném qua món ngon gì đó, luôn sẽ rất nhanh quên.

Không quá mấy ngày nữa, ta sẽ khôi phục cuộc sống thỏa thích thanh sắc, có thể khoái hoạt hoặc ở Triệu vương phủ nghe người ta sai khiến. Thân thể các tỷ thiếp mềm mại đáng yêu, nhưng không có hương vị ngọt ngào mà thôi.

“Mẹ!” Ta mỉm cười với nữ nhân trên giường nhỏ.

Mẹ sau khi gặp ta, mừng không kìm được kêu một tiếng “Khắc nhi.” Trong thanh âm thật yếu đuối. Nghe hạ nhân nói vài ngày trước mẹ bệnh nặng, lòng ta áy náy.

“Khắc nhi,” Mẹ gắt gao nắm lấy tay ta, nhỏ nhẹ nói, “Mẹ bệnh nặng mới khỏi, mặc dù hiện giờ tính mạng không đoán trước, lại không biết lúc nào không còn lo nghĩ mà buông tay, có một số chuyện...”

“Được rồi mẹ, đừng suy nghĩ miên man.” Ta ôn nhu an ủi, nhất thời lại không chú ý đến ý tại ngôn ngoại này.

“Không, Khắc nhi, ta...ta sợ nếu không nói thì sẽ không có cơ hội.” Nàng càng chặt tay ta.

“Được, mẹ muốn nói gì?” Ta mỉm cười.

Nàng muốn nói lại thôi, nửa ngày không nói lời nào, trong thần sắc vừa thống khổ vừa sợ hãi. Lòng ta sinh nghi: “Mẹ, rốt cuộc người muốn nói gì với Khắc nhi?”

Hóa ra là như vậy. Ta ngửa mặt trên trời cười to, mãi đến khi trong mắt cười ra nước mắt, hóa ra thế giới không phải từ trước đến nay ta vẫn thấy, thiên địa không phải, tình yêu nam nữ không phải, cha mẹ lại càng không phải.

Mẹ nói nàng cùng thúc phụ châu thai ám kết (vụng trộm rồi mang thai), sinh ra ta. Ta không rõ, thúc phụ của ta, tây độc Âu Dương Phong, có cái gì hấn không dám làm, hấn dám cùng tẩu tử (chị dâu) yêu đương vụng trộm, cũng không dám hoặc không thêm cho nàng một danh phận sao? Mẫu thân chỉ lắc đầu khóc, khóc đến như lệ nhân, nữ nhân thật thâm thương. Sợ nàng quá bi ai thương thân, ta nhíu mày rời khỏi.

Ta chỉ nói thúc phụ đối xử với ta như hài nhi thân sinh, không thay đổi.

Ta cứ việc là chất nhi của hấn, có thể được hấn yêu thương che chở còn được truyền võ công, cũng không đổi.

Ta đã sớm biết thế giới này điên cuồng, nhưng không biết nó điên cuồng đến mức thế.

Thúc phụ, mẫu thân.

Tên có ý nghĩa đối với cuộc đời của ta, nháy mắt lại cười ra nước mắt, như trên giấy vết mực bị nước thấm lem, mơ hồ. Tên người lại bị vết mực mơ hồ chiếu lên. Dương Khang. Ta vẫn thương tiếc lần gặp mặt của hần, chỉ riêng lúc này chỉ mới có thể hiểu được tâm tình của hần, chẳng lẽ ta không thể hoang đường buồn cười hơn hần? Thúc phụ à thúc phụ, uống người tự xưng vô công tôn sư một đời, người cuồng ngạo khinh thường thể thức lễ pháp, ngay cả một vương gia trong triều Kim quốc cũng không sánh bằng! Nhớ tới Hoàn Nhan Hồng Liệt ở trước mặt ta đối với thân nhiên của Dương Khang, không khỏi sợ hãi không lời.

Mưa gió mờ mịt giữa trời, tự như chỉ còn độc nhất một cái tên, là sự liên hệ duy nhất tỉnh táo đau đớn vui mừng của ta với thế giới này.

Biết rõ với người mà nói, bất quá chỉ là ảo giác.

15. Chương 15

Không mấy ngày, chợt nghe sau núi vang một tiếng lớn, lâu không dứt, là thúc phụ xuất quan. Ta ngỡ một lát, dẫn mấy người đi qua.

“Chúc mừng...Thúc phụ lần nữa luyện thành Cáp Mô Công.” Vừa ngựa đầu thấy mây kiếm mắt sáng quen thuộc thúc phụ cùng ánh mắt che dấu nham hiểm hung ác. Hần từng nói ta giống hần.

“Khắc nhi!” Thúc phụ mỉm cười, “Đi Trung Nguyên có thu hoạch gì không?”

“Chất nhi chuyến này thu hoạch rất nhiều, đợi thúc phụ nghỉ ngơi ổn thỏa tự nhiên từng việc nói cho thúc phụ.” Ta cung kính nhẹ khom người chào.

“Được, được.” Thúc phụ cười nói, tay ở vai vỗ hai cái. Ta tưởng rằng hần vừa muốn thử ta luyện võ có lười biếng hay không, sớm âm thầm tụ sức, ai ngờ hần căn bản không có ý này, như thật sự mừng không kìm hãm được, hết sức cưng chiều.

Hai ngày sau, hơn mười cơ nhân bị ta để lại Triệu vương phủ trở lại Bạch Đà Sơn.

“Thiếu chủ, tì thiếp về muộn, thỉnh thiếu chủ trách phạt.” Cơ nhân đầu lĩnh quỳ gối trước mặt ta nói.

“Có cái gì mà phạt,” Ta vui đùa vung mực, đầu cũng không ngẩng lên, “Trung Nguyên có biến hóa gì không?”

Nàng chần chờ nói: “Trên chuyện giang hồ tì thiếp không biết, nhưng Dương Khang kia trở lại vương phủ, Triệu vương mừng rỡ, chuẩn bị cùng hần khởi hành đi Lâm An. Triệu vương hỏi hành tung thiếu chủ, tì thiếp muộn có không biết, muốn đi thỉnh trang chủ định đoạt.” Nàng ngừng một chút, “Triệu vương tương đối coi trọng thiếu chủ, nên trước mặt Linh Trí Thượng Nhân bọn họ nói thiếu chủ vắng mặt, xuất hành có chút lo sợ.”

Trên mặt lướt qua nụ cười không dễ phát hiện. Quả thực hần vẫn trở về, đây là tội gì, lấy lừa gạt làm nhân nhượng, có thể nhân nhượng cả đời sao?

“Chính là Triệu vương hỏi sao?”

Cơ nhân ngẩn người, đáp: “Phải.”

“Đúng vậy, bất quá...Tì thiếp nghe nói hần vì nữ nhân họ Mực gì đó thiếu chút nữa tranh cãi với vương gia, nhưng vương gia thật sự thương hần, vẫn không trách móc gì nặng cả.”

Tay khẽ run lên, một giọt mực theo ngòi bút nhỏ xuống. “Đi xuống đi.” Ta phân phó nói.

Sau khi cơ nhân lui ra, bị áp lực mà khí nóng nảy từ ngực phun ra, ném đi mấy văn kiện của trên mặt bàn, rầm một tiếng, bút mực giấy nghiêng ngã nghiêng. Nhìn đồng hồ hỗn độn, cơ thịt trên mặt ta không khỏi hơi co rúm.

Lúc này thúc phụ đi vào, thấy tư thế này không khỏi ngẩn ra, “Khắc nhi?” Hắn cúi người nhặt tờ giấy rơi trên mặt, thì thầm, “Lòng ta bồi hồi, há chẳng phải người? Chỉ vì ai đó, trầm ngâm đến nay.” Thúc phụ cười to: “Ta tưởng Khắc nhi vì chuyện gì, không phải là vì nha đầu của Hoàng Dược Sư kia sao? Việc này thúc phụ thay người làm chủ.”

Cái gì? Ta cả kinh, thấy thư ta viết ở vương phủ mà chưa gửi trong tay của thúc phụ.

“Không, thúc phụ ——” Ta lúng túng, vội vàng biện bạch.

Thúc phụ cắt ngang lời ta: “Nhìn ra lần này người thật sự động tình, nếu không với Khắc nhi của ta phong lưu thế, đâu có không giành được trong ta?”

Với Khắc nhi của ta? “Nhưng Hoàng Dung kia có...” Trong lòng lo lắng, ta nhỏ giọng nói.

“Hừ, hôn nhân đại sự, mệnh của cha mẹ, mai mối như vậy, hay là người muốn đợi nàng gả cho người người khác?” Ngờ khi hắn trầm xuống, thân ta chấn động một chút, lại chưa thấy trên mặt thúc phụ có chút khác thường nào, “Hoàng lão tà cùng chúng ta môi đẳng hộ đối, đợi chúng ta kết thành thông gia, cửu âm chân kinh không phải dễ như trở bàn tay sao?” Thúc phụ tiếp tục nói, “Khắc nhi chờ tin tức tốt của ta.” Nói xong nghênh ngang mà đi.

Thúc phụ ngu ngốc, hắn không thấy là chỉ vì “ai” đó sao? (“Quân”: chỉ về đàn ông, vua hay anh.)

Ta cười khổ lắc đầu, trong lòng lại ẩn ẩn một tia khát vọng, hướng chỉ thúc phụ còn vương bận Cửu âm chân kinh. Ta...tiếp tục làm chất nhin này thôi, cho tới nay ta đều không phải vì hắn vui vẻ mà làm nhiều chuyện sao?

Hoàng Dung thích Quách Tĩnh thì thế nào, một khi nàng đã là người của ta, vậy còn không nhanh vui mừng, sao còn có thể để mắt đến Quách Tĩnh? Nữ nhân, không gì hơn cái này. Không so sánh được với hắn, làm sao so được kiêu ngạo không vì bất cứ chuyện gì mà lộ vẻ như vậy.

Nhưng cuối cùng cũng không thoát được vì cảm giác thất bại vì không được yêu. Ta, Âu Dương Khắc nửa đời phong lưu. nào có nữ nhân nào không bị ta khiến thần hồn điên đảo, hiện tại không những Hoàng Dung mỹ nữ tuyệt sắc này không đợi gặp ta, ngay cả nam nhân, ta cũng không thể muốn yêu không nữ muốn ngừng.

Thúc phụ dùng bỏ câu đưa tin không bao lâu sau có hồi âm, ngoài dự đoán của ta, Hoàng Dược Sư kia liền đáp ứng, xem ra ân oán tình cừu một đời của bọn họ cũng không phải tiểu bối bọn ta có thể hiểu được. Mà khắp thiên hạ có thể cùn thúc phụ ta đứng chung một chỗ, chỉ sợ ngoại trừ Hoàng Dược Sư cũng không có người khác, nam đế bắc cái kia giữa thần thông, người nào không phải miệng đầu đại nghĩa thần tình chính khí, ai có thể cùng thúc phụ ta gặp nhau đối đãi nhau?

Nhớ tới Hoàn Nhan Hồng Liệt coi trọng mình, dù sao vẫn cảm thấy không hề giao đãi có mất lễ nghĩa như vậy, liền viết mấy chữ, chỉ nói muốn cùng thúc phụ bàn chuyện riêng, định sớm ngày chạy tới Lâm An trợ giúp đại sự của vương gia.

Vì thế thay cho nụ cười trên tức, bạch y bay như hồng nhan, theo thúc phụ mang thoe mấy cơ nhân cùng mấy người nuôi rắn lên thuyền tới Đào Hoa đảo.

Dọc đường thúc phụ hăng hái, nói nơi Đào Hoa đảo kia cây cối um tùm, hoa đào điểm lệ, mỹ sắc khôn cùng, còn nói Hoàng lão tà cực kỳ tinh thông kỳ môn độn giáp, thiện âm luật khinh lễ pháp, võ công lại đạt đến tuyệt hảo, lời này này rất là tán thưởng.

“Chờ người thành con rể của hắn, được hắn chỉ điểm một hai cái quả thật lợi vô cùng a.” Thúc phụ cười nói, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, nói với ta: “Khắc nhi, nhân giới Hoàng lão tà kia rất cao, vật tầm thường khó lấy lòng được hắn. Lần này cầu thân đã là lợi nhất cử lưỡng tiện, sính lễ nhất định phải thận trọng. Bằng không người đem thông tề địa long hoàn ra đi, khiến Hoàng lão tà nhìn thấy thành ý chúng ta.”

Trong lòng ta rùng người, úp úp mở mở nói: “Thông tề địa long hoàn....Chết nhi...đã tặng...”

Thúc phụ liếc ta một cái, trên mặt lướt qua ngạc nhiên nghi ngờ cùng không vui khó có thể phát hiện.

Thuyền hướng Đông Hải được hơn hai mươi ngày, đảo Đào Hoa lơ mơ xuất hiện trước mắt, lên được đảo, quả nhiên như thúc phụ miêu tả, hoa rơi rớt, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Hoàng Dược Sư cùng Hoàng Dung cùng tiến đến nghênh đón, diện mạo Hoàng Dược Sư kia mảnh khảnh, phong thái sáng khoái, gờ tay nhắc chân đều là điệu bộ cao nhân. Ta mỉm cười nhìn thúc phụ cùng hắc chuyện trò, trong lòng lại trống trải, nghĩ đến hai người đều đều không câu nệ lễ pháp, lại ở chỗ này nói chuyện gì mà lệnh cha mẹ hôn nhân đại sự, thật vớ vẩn.

Bỗng nhiên tâm niệm khẽ động, nhớ tới đêm đó lưu luyến, trong lòng lại chế giễu hai người, lại thế nào tà thế nào độc, ngoài lánh xa lễ pháp, có thể sánh bằng tình yêu nam nam của ta cùng Dương Khang? Khóe miệng bất giác lộ vẻ khinh miệt, đất lòng xót xa, không bị kiêu ngạo thế đời kiến dung, không vì hắc yêu mà cảm giác hèn hạ, ôm nhau.

Đột nhiên thấy hoa mắt, ta theo bản năng mở quạt ra chặn, vẫn có một luồng sáng bạc đâm vào ngực ta. Là nha đầu Hoàng Dung kia!

“Phụ thân, ta cũng không dám trèo cao Âu Dương công tử, người cùng hắc lên vượt ngân hà rất nhiều!” Hoàng Dung ở phía sau cha cười nói, ngữ khí thật là ám muội.

Chỗ bị thương cảm thấy đau đớn, ta cố gắng cười chống đỡ, lực chú ý còn chút tiêu tan, mơ hồ nghe thấy Hoàng Dung cùng phụ thân nằng nạnh tranh chấp.

“.....Cha ~ Thế gian này nam tử đối với ta tốt chỉ có Tĩnh ca ca, mặc kệ ta là nam nhân hay nữ nhân, đẹp hay là quái dị...” Hoàng Dung nghiêm mặt nói với phụ thân.

Ta chấn động, không vì nàng thổ lộ tình yêu với Quách Tĩnh, mà vì câu “Mặc kệ ta là nam nhân hay nữ nhân” không biết cố tình hay vô tình. Ta cùng Hoàng Dung từng giao thủ mấy lần, đều là thủ hạ lưu tình, đùa giỡn, tự nhiên vì nàng là cô gái xinh đẹp. Ta đối với Dương Khang là muôn vàn che chở, trăm mối khổ tâm, rồi lại vì sao? Đối với hắc tốt, mặc kệ hắc là nữ nhân hay nam nhân, mặc kệ hắc là Hoàn Nhan Khang hay là Dương Khang. Trong lòng khổ sở, ta sớm biết mình đối với hắc tình cảm thâm sâu, nhưng —— suy nghĩ bỗng dừng lắng nhưng gương sáng, hắc là nam nhân thì sao, thấy hay không thấy thế tục có khả năng làm khó dễ được ta, hắc có để ý hay không chúng ta cũng đã làm rồi, kiêu diễm kia chính là thể nghiệm cảm quan sao, ta không tin, nếu vừa vặn vì hiếu kỳ, nam tử nào cam tâm bị người khác đặt ở dưới thân?

Cho dù hắc đối với ta không có cảm giác, ta cũng tội gì dùng chuyện ấu trĩ trước mắt để cầu được an ủi.

Lập tức đối với Hoàng Dược Sư chấp tay nói: “Tiền bối, đã như thế, văn bối cũng không dám ép buộc. Hôm nay quấy rầy, xin tiền bối thứ lỗi.”

Hai vị trưởng bối tu vi thâm hậu, giờ phút này lại vì câu trên mà biến sắc, Hoàng Dược Sư kia lại tức giận không vui, cơ hồ sắp không nể mặt.

“Khắc nhi?” Thúc phụ khẽ trách mắng, giây lát khôi phục thái độ bình thường.

“Hoàng tiền bối, lệnh ái thiên tư quốc sắc, văn bối ái mộ đã lâu. Nhưng thế gian này sự vậy tốt đẹp, nếu không có người chân chính muốn, thật không dám cưỡng cầu. Loại dục vọng này, chỉ như khoái cảm lấy được sừng hươu cuối cùng mà thôi.” Vốn nghĩ khen khen Hoàng Dung, cho hai bên có một lối thoát, nói vừa chuyển hướng vừa trong mắt đều là dáng điệu cười cùng điệu bộ của Dương Khang, nhưng lại bỗng nhiên nói ra cảm thụ chân thật.

Hoàng Dung lẳng lặng nghe, sắc mặt do dự, không vui cùng ghen ghét mơ hồ cùng cảm kích giữa thất thường không thôi.

16. Chương 16

Thúc phụ nghiêm mặt, không nói lời nào. Cả đời thúc phụ hỉ nộ không biểu hiện, thậm chí hắc lúc này nội tâm tức giận, ta bất giác sợ hãi. Nhưng ta hoàn toàn chán ghét cái trò quân tử khiêm tốn ôn nhu như

ngọc, rốt cuộc không còn cách nào giả bộ nữa.

Không ngờ trừng phạt ta không phải là thúc phụ. Hay là ngay cả trời cũng oán ta không biết trời cao đất rộng, oán ta lại vứt bỏ cơ hội cuối cùng ăn sữa “Quá” (từng, qua) huyền nhai lạc mã (dừng cương bên bờ vực) năn hồi lỗi này, oán ta dám rời đảo Đào Hoa như vậy. Một tai nạn trên biển khiến ta cùng Hoàng Dung đuổi theo hành tung của Quách Tĩnh lưu lạc hoang đảo, khối đá từ trên trời kia giáng xuống cơ hồ muốn lấy mạng ta.

Ngóng trông gặp lại người mà khó có thể gặp lại, gặp lại dường như đã mấy đời. Hắn vẫn tuấn mỹ, vẻ mặt kiêu ngạo, một thân cảm y càng tăng thêm phong thái hoa quý; ta cũng là hai chân tàn phế, đáng vẻ tiêu tụy, tâm như trò tàn.

“Ai làm người bị thương?” Dương Khang lạnh lùng hỏi. Thúc phụ thấy hắn đến gần, trên mặt xẹt qua kinh ngạc, cuối cùng không ngăn hắn.

Thúc phụ là dạng người ra sao, làm sao có thể không nghĩ được thông tề địa long hoàn đang trên người hắn. Ta muốn gạt bỏ vẻ tươi cười, rồi lại không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng của ta, tâm niệm lưu chuyển, khuôn mặt tưởng niệm trăm ngàn lần kia đã gần trong gang tấc, bị hắn nắm chặt chỗ đau khiến hốc mắt ta nóng lên.

Loại cảm giác tâm niệm dập tắt này cho dù bị đá đè hai chân trong nước cũng chưa từng có.

Cũng trước mắt trên biển tình hình thật sự tề nhị, không chấp nhận được ta phải ôm bi thương. Dương Khang cùng vương gia mang theo các cao thủ không biết tại sao tìm được hoang đảo này, mà đám người Hoàng Dung, Quách Tĩnh chưa rời đi.

Môi ta mấp máy, tâm phiền ý loạn không biết làm sao mở miệng, tảng đá kia rơi xuống nhất định là Hoàng Dung động tay động chân, nhưng ta lại không oán hận nàng, ngược lại đáng thương cho bọn họ, đáng thương thể giới của bọn họ chỉ đơn điệu không đen thì trắng, hướng chỉ thể đạo vốn là thích giả sinh tồn, nhất thời lại sinh ra ăn năn hối hận chính mình xứng đáng chịu khổ.

Dương Khang theo ánh mắt ta nhìn tảng đá lớn cách đó không xa. Hắn đứng dậy, đi đến bên cạnh tảng đá, xem xét dấu vết tảng đá rơi xuống.

“Tiểu vương gia, xem hình dạng tảng đá này, nặng đến mấy vạn cân, há có thể là sức con người? Người đây không phải là uống phí tinh thần thôi!” Linh Trí Thượng Nhân đỉnh đạc nói.

Dương Khang lạnh lùng cười: “Này nhìn như thiên tai, nơi nơi là người gây.”

“Người có ý gì?” Thúc phụ quát lớn.

Hoàng Dung hướng thúc phụ reo lên: “Lão thiên gia bỏ tảng đá xuống đè lên hắn, chính mắt người nhìn thấy, ai có thể cứu được? Tiểu tử lỗ mãng không lai lịch này nói hươu nói vượn, đơn giản là muốn châm ngòi.”

Dương Khang may mắn không bực, nói: “Thiên ý bất quá là ngoạn ý kẻ yêu lừa mình dối người mà thôi. Hoàng cô nương thông minh như vậy, lại am hiểu sâu kỳ môn dị thuật, chỉ là tảng đá ngàn cân, sao người để mắt tới chứ.”

Không đợi mọi người phản ứng, Dương Khang nói với thúc phụ: “Thỉnh tiên bối xem dấu vết tảng đá rơi, ở đây.”

Sắc mặt thúc phụ âm trầm, nửa tin nửa ngờ đi qua.

“Cây mây này vì tảng đá rơi xuống đứt đôi, và bị vật bén sắc cắt đứt, khác nhau rất nhiều, chắc hẳn Âu Dương tiên bối nóng ruột cứu người không kịp xem qua.” Dương Khang nói, vừa khôi phục giọng điệu ung dung thần nhiên, “Xin hỏi lệnh chất là một mình rơi vào vận xui, hay là bị người nào dẫn đến đây?” Nói xong, hắn nhìn ta, giữa bi thương đã có một tia hèn mọn.

Hắn đây là....oán ta ham sắc sao? Trong lòng ta ngàn mối trăm vòng, rất lo lắng, đau đớn trên đùi từng cơn đánh úp đến, thiếu chút nữa khiến ta bất tỉnh.

Hoàng Dung thấy tình thế bất ổn, từng bước lùi về sau, lớn tiếng nói: “Âu Dương Phong, lúc trước chúng ta ba điều quy ước, bọn ta cứu táng mạng của chất nhi người, ở trên đảo cũng không gây khó dễ ——”

Lời còn chưa dứt, một chưởng phong mạnh mẽ thổi cát bụi qua hương Hoàng Dung, Quách Tĩnh vừa thấy, vội phi thân che trước mặt nàng, dùng Hàng long thập bát chưởng chống lại thúc phụ. Nhưng Quách Tĩnh làm sao có thể là đối thủ với thúc phụ ta, mắt thấy nội lực chống đỡ hết nổi, Hoàng Dung quát một tiếng, xông lên phía trước.

“Chậm đã!” Dương Khang bước vài bước tới, chắn ở giữa Quách Tĩnh và nàng.

“Người muốn làm gì?” Hoàng Dung khẩn trương, cước bộ cùng không vì thế mà chậm lại.

“Ta không giết người.” Dương Khang lãnh đạm nói, bỗng nhiên trở tay, đã thấy chủ thủ hấn luôn mang bên người đâm vào bên hông Quách Tĩnh! Quách Tĩnh kêu thảm một tiếng, bị thúc phụ ta chưởng phong đẩy ra ngoài.

Chuyện xảy ra đột ngột, ngay cả ta cũng không khỏi ngậy người.

“Tĩnh ca ca!” Hoàng Dung kêu thảm thiết, nhào tới bên người Quách Tĩnh, Quách Tĩnh đã hôn mê, cho thấy nội thương rất nặng. Hoàng Dung phần nộ ngắc đầu, cặp mắt đỏ ngầu, chỉ thấy nàng vương tay, ngân châm đầy trời bay tới Dương Khang!

“Không!” Mặt ta không chút máu, võ công Dương Khang thấp, tuyệt nhiên không thể tránh né. Một trận tê tâm liệt phế khủng hoảng sợ kéo tới, nhưng vào lúc này, một bóng trắng chợt lóe, đem ngân châm thu vào trong bạch quang. Dương Khang ngăn ra, cũng không tổn hao đến một cọng tóc.

Là thúc phụ, lấy áo bào trắng quần lầy ngân châm. Ta nhìn thúc phụ, vừa cảm kích vừa xấu hổ.

“Nha đầu, hôm nay sẽ thành toàn cho các người làm một đôi uyên ương chết ở đây.” Giọng trầm của thúc phụ nói, sát khí trong mắt hiện lên.

Mọi người nhìn thấy võ công tuyệt thế của thúc phụ ta, đều là trầm mặc không nói.

“Tiền bối,” Dương Khang bỗng nhiên mở miệng, “Người cảm thấy trừng phạt lớn nhất của một người chính là lấy tính mệnh của hấn sao?”

Thúc phụ ngăn ra, bỗng nhiên ngửa mặt trên trời cười, cười xong cất cao giọng nói một câu: “Nói rất hay!” Liền cúi xuống ôm lấy ta, đi đến thuyền lớn của đám người Dương Khang.

“Dương Khang, người ắt sẽ bị thiên lôi đánh chết, không chết tử tế đâu!” Hoàng Dung đỡ Quách Tĩnh, bi phần kêu lên.

Dương Khang dừng lại, trên mặt lướt qua cười khê cùng khinh thường.

17. Chương 17

Lên trên thuyền, ta vì thúc phụ giới thiệu đám người Hoàn Nhan Hồng Liệt. Hoàn Nhan Hồng Liệt kia thương tiếc người tài, vừa thấy mọi người kính nể thúc phụ ta, liền muốn để Dương Khang làm môn hạ thúc phụ ta. Đáng tiếc —— “Bạch Đà sơn ta truyền nhân chỉ có một.” Thúc phụ lạnh nhạt nói, “Rõi rảnh có thể cùng tiểu vương gia bàn luận mấy chiêu.”

Dương Khang tâm không yên ừ hai tiếng, thúc phụ cũng không nói một lời.

Lúc ăn cơm, vết thương chân ta phát tác, đau đớn khó nén, thúc phụ gọi người nâng ta vào khoang thuyền nghỉ ngơi.

Trong khoang thuyền âm u lạnh giá, ta nằm trên giường, căn răng chịu đựng nhức nhói, tâm tư tê dại. Ta tự xưng là phong lưu phóng khoáng, tiêu soái, trăm triệu không thể nhẫn nhịn nửa đời sau dựa vào cây gậy. Thà chết đi cho rồi, còn hơn ở lại trên đời mất thể diện như thế, ý niệm trong đầu xẹt qua, trong đầu bắt

giác hiện lên khuôn mặt của thức phụ cùng mẫu thân. Cứ việc hoang đường, dối trá hoặc yếu đuối, bọn họ cùng thương ta. Cả đời ta không có yêu người nào, cũng không được người nào yêu, lại có thể làm tổn thương tâm của bọn họ sao?

Trong nhất thời đã đem chuyện của Dương Khang vứt ra sau, mãi cho đến khi hắn cùng hạ nhân đưa cơm xuất hiện ở cửa, mới phát hiện chính mình duyên cớ không nghĩ đến hắn là cần bản không muốn gặp lại hắn.

“Tiểu vương gia, đem thông cảm hôm đó ta cùng người còn lưu lại là được rồi, thức ăn cũng không cần.” Ta thản nhiên nói, tận sức không nhìn vào ánh mắt của hắn.

Hắn vung tay, hạ nhân đưa thức ăn đặt trên bàn rồi đi ra ngoài.

“Người có biết vì sao người bị gãy chân không?” Trong giọng nói của hắn không có một tia bình tĩnh, bưng thức ăn đi đến bên giường, đỡ ta ngồi dậy, “Bởi vì người không nên rời khỏi, để ta một mình.” Vừa nói vừa đút cho ta. Hắn lại không biết hắn càng cù người quan tâm, với ta lại càng nhục nhã. Ta mạnh mẽ ức chế chán ghét cùng tự ti trong nội tâm, hai hàng lông mày nhíu chặt, quay đầu nhắm mắt.

Bụng nhiên bụng bị đau, quay đầu lại, lại bị hắn cho một quyền. “Đây là vì người đi cầu hôn nữ nhân kia.” Hắn oán hận nói. Ta rất uất giận, thế nhưng chân khí không thông, trên tay không có lực đạo. Bỗng nên hắn nhích lại gần, cắn một cái trên cổ ta: “Đây là hận người không thể bảo vệ bản thân.”

Hắn cắn không chút lưu tình, đau đớn, ta thấy trong lòng chua xót, lệ khí giảm đi, đang bàng hoàng, đôi môi ôn nhu dán lên môi ta, không để ý cứng nhắc của ta không để ý đến không nghênh đón của ta, đầu lưỡi đã ngàn vòng trăm cuốn tiến vào. “Ta nhớ người.” Giọng nói của hắn không rõ ập ứng.

Đến lúc động tình trong thân thể tới tới lui lui quấn một vòng, nơi dưới thắt lưng nào đó nắn nã không đi, bọn ta mới buông ra. Hắn dán vào ****g ngực ta, hắn nói làm sao từ trong đôi câu vài lời của ta dò được manh mối ta muốn đi đảo Đào Hoa cầu thân, trên đường rời bến Lâm An lại làm sao biết trên biển gặp nạn phát hiện chúng ta trên hoang đảo. Ta hôn trán của hắn, trong lòng đau đớn khó có thể nói rõ.

“Âu Dương Khắc,” Hắn ngẩng đầu, có chút chần chờ, “Người nói cho ta biết, đây là sức mạnh của *** sao?” Nhìn trong mắt của ta là khát khao cùng hoang mang, trên mặt vẫn có động tình mà sinh ta ứng hồng.

Nhẹ nhàng đẩy hắn ta, ta bình tĩnh nói: “Tiểu vương gia đừng nghĩ nhiều, lần này cùng vương gia đi Lâm An lấy được <> quan trọng hơn, nghe nói Mông Cổ man di hiện nay rất cường thế.”

Động tác này tổn thương rất lớn tự tôn của hắn, hắn đứng lên, lập tức khôi phục lạnh lùng cùng cao ngạo như xưa.

“Hừ, hóa ra người cũng không biết.” Hắn lãnh đạm nói.

“Ta biết là tiểu vương gia không muốn đáp án, tội gì một sương tình nguyện.” Khi hắn đi tới cửa, ta nói. Bóng lưng của hắn ngừng chột mắt, đẩy cửa đi ra.

Ngoài cửa ánh sáng chiếu vào hiện ra trước mắt, giấy lát lại quay về hắc ám cùng tĩnh mịch. Mê muội cùng hắn dây dưa chưa thoát, khí trời ở trong phòng chật hẹp, cùng đau nhức từ đùi truyền đến, hóa thành một chút ảm áp, cùng một chút thê lương chưa từng có.

18. Chương 18

“Khang.” Ta gọi khẽ một tiếng, hắn quay đầu lại, tối đen nên không trong thấy vẻ mặt của hắn. Kỳ thật ta biết hắn để ý, bằng không hắn sẽ không dám bị thương Quách Tĩnh, hắn muốn Hoàng Dung chịu đựng cảm giác khi đó của hắn, cảm giác người mình quan tâm bị tổn thương.

Một tiếng cười lạnh vang đến: “Đừng nằm mơ, ta để ý người? Buồn cười!” Ngữ khí rùng mình, lộ ra ác độc cùng kị hận, “người ỷ vào võ công cao hơn ta mà làm nhục ta, người nghĩ ta cam tâm tình nguyện? Hừ!

Mỗi lần thân mật với người, ta đều cảm thấy ghê tởm!” Không biết ánh sáng nơi nào chiếu lên khuôn mặt của hắn, trước sau vẫn tuấn mỹ, lại thật dữ tợn, trong mắt chán ghét cùng cừ hận như hai ngọn lửa thiêu đốt trong mắt ta, trong lòng, thoáng chốc ta cảm thấy khí xuyên qua, như lúc tảng đá ngàn cân rơi xuống.

Âu — Dương — Khắc, người có nên chết hay không?

Ta thất kinh, trượt chân, mất trọng tâm rơi vào hố sâu hư không vĩnh viễn không thấy đáy, ta cuống cuống mở miệng, ê a lại nói không được...

Khắc nhi!

Ta mở choàng mắt, ngồi dậy, cổ sức thở, chỉ cảm thấy cả người mồ hôi ướt sũng, trái tim đập mạnh không ngừng. Tàn ảnh xinh đẹp tuyệt trần mà oán hận kia còn đang trước mắt không tiêu tan, phân không rõ là thật hay mơ.

“Khắc nhi!” Thúc phụ không biết khi nào xuất hiện ở đầu giường, nắm lấy tay của ta truyền nội lực, tim đập nhanh thoáng bình ổn.

“.....Thúc phụ.” Hơn nửa ngày ta mới thở hổn hển, yết ớt gọi một tiếng, “Chất nhi gặp ác mộng, quấy nhiễu thúc phụ.”

Thúc phụ nhẹ ôm vai ta: “Ủy khuất cho người, Khắc nhi. Thuyền vừa cập bến, chúng ta lập tức trở về Bạch Đà sơn, thúc phụ tìm được liệu chữa chân cho người, nếu người hảo luyện võ nghệ, đợi cho chân khí tràn đầy, ta cũng không tin là không có một ngày không đứng lên được.”

“Thật sao?” Ta vui mừng quá đổi, nhưng nghĩ đến mục đích thúc phụ rời núi lần này, không khỏi mà hỏi, “Không, thúc phụ, chuyến này người làm sao vô công mà về, Cửu âm chân kinh.....” Ta thấy ánh mắt buồn bã của thúc phụ, lại nói: “Huống chi chất nhi đáp ứng Lục vương gia tìm kiếm <>.....”

Thúc phụ cười lạnh một tiếng: “<> kia không chỉ là binh pháp chứ?”

Ta cắn môi cười, biết thúc phụ đối với vô công tâm đắc của Nhạc tướng quân lưu lại phát sinh hứng thú: “Thúc phụ nhìn thấy thích, cứ đoạt lấy, nếu đối với thúc phụ mà vô ích, cũng coi như thay chất nhi trả một nhân tình cho Hoàn Nhan Hồng Liệt.”

Thúc phụ im lặng không nói.

Ta nghiêm mặt nói: “Khắc nhi không muốn trở thành gánh nặng của thúc phụ, tính thúc phụ không cần vì ta mà trì hoãn chính sự.” Lời tuy như thế, nghĩ đến thúc phụ đối với ta bảo vệ quan tâm, trong lòng dâng lên ầm ập đồng thời cũng nén không được mà ầm ầm đau. “Phụ thân” này ta chỉ sợ cả đời cũng không gọi được, không biết lúc hắn gọi ta là “Khắc nhi”, trong lòng có nghĩ “con” hay không?

“Được, trước tiên người nhẫn nại chút.” Thúc phụ trầm ngâm nói, nắm chặt tay của ta một chút, đứng dậy rời đi.

“Thúc phụ!” Chợt nhớ tới cái gì, ta gọi, “Nếu thúc phụ nhìn nhìn <> kia, xin thúc phụ không cần quá mức làm khó bọn họ, nhất là.....” Nhìn tình quang trong mắt thúc phụ bắn ra, ta cắn răng nói, “Tiểu vương gia.”

Mấy ngày sau, Dương Khang hình như có ý trốn tránh ta, cho dù ở boong thuyền gặp nhau, ánh mắt cũng rất nhanh đảo đi. Như vậy cũng tốt, ta vốn đã hạ quyết tâm, đợi thúc phụ đoạt được thứ mong muốn, lập tức cùng thúc phụ quay về Bạch Đà sơn, thị phi của Trung Nguyên này, một cái ta cũng không muốn quan tâm. Về phần suy nghĩ của hắn, cho tới bây giờ ta sẽ không tìm hiểu, từ đây về sau không cần phải nghiền ngẫm. Chuyên tâm trị liệu chân bị thương của mình, chuyên tâm luyện công, hẳn là sẽ từ từ nhạt đi. Đáy lòng nhói đau, như bị đàn ong chích đến tê liệt từ trái tim nhọn nhọn mà lan ra, chính là nghĩ đến hắn mới có cảm giác như thế, khi nào không còn nữa, ta cũng sẽ được giải thoát.

Nằm dưới mặt trời ầm ập, nhìn mặt biển xanh thẳm ánh sóng lập lều lều sáng, đau đớn ở chân cũng dần giảm đi, nén không được muốn nhắm mắt. Nếu hết thấy đều là ảo mộng lang bạc kỳ hồ, thế sự không việc gì, ta còn đang si mê từng ngày ở Bạch Đà sơn, chưa từng biết nhan sắc khiến người ta tự đạo hồng trần, kia có bao nhiêu tốt.

Tới Lâm An, nhớ là Hoàn Nhan Hồng Liệt đối với Ngưu Gia thôn rất là quen thuộc, mang theo đoàn người bọn ta đến ở nhà dân, dự định nghỉ tạm. Lúc này ta đã là người liên lụy kẻ khác, chỉ có nằm yên trong phòng chờ tin tức.

Không ngờ nửa đêm hôm sau, thiên tân vạn khổ cầm đến lại là hộp gấm trống rỗng. Nhìn hộp gấm trống tuếch, mọi người đều hai mặt nhìn nhau, ngay cả trên mặt thúc phụ cũng thật sự khó coi. Hoàn Nhan Hồng Liệt minh tư khổ tướng, cũng khó hiểu bại lộ đến cuối cùng xuất phát từ đâu.

Đang lúc mọi người hết đường xoay sở, Hoàn Nhan Hồng Liệt nhận được mật chỉ Kim quốc, trong thư nói là đại quân Mông Cổ vây khốn, lệnh cho hần trở về kháng địch. Hoàn Nhan Hồng Liệt đại kinh thất sắc, càng đem <>

“Phụ thân,” Dương Khang lưỡng lự nói, “Con biết việc này phụ thân gian nguy, nhưng....Thỉnh phụ thân đưa Âu Dương công tử về trung đô, để cho ngự y trong cung chữa trị, chân của hần không thể trì hoãn được.”

Đám người kia ghen hòng nhìn trân trối, ngàn vạn không ngờ miệng của hần lại nói ra những lời như vậy, Hoàn Nhan Hồng Liệt lại biến sắc. Ta đã như phế nhân, vừa vạn bình mã giao chiến, mang theo ta chính là gánh nặng to lớn, trong tâm cười lạnh một tiếng, đang muốn cự tuyệt, thúc phụ đã mở miệng: “Chất ta không phiền tiểu vương gia lo lắng, giúp vương gia tìm được <>, ta tự nhiên sẽ mang Khắc nhi trở về Bạch Đà sơn.” Ngự khí rất bình tĩnh, cũng không lưu một tia thảo giới hoàn giới (cò kè mặc cả).

Trong nháy mắt sắc mặt Dương Khang trở nên trắng bệch, hần lại đang suy nghĩ gì, ta vẫn nén không được đoán suy nghĩ trong đầu của hần, như ruồi muỗi rơi vào mạng nhện, càng quấn càng chặt, càng lún càng sâu, không rảnh mà để ý tới ánh mắt hồ nghi của đám người Hoàn Nhan Hồng Liệt.

19. Chương 19

Sáng hôm sau, Dương Khang một mình đưa Hoàn Nhan Hồng Liệt ra Ngưu Gia thôn, nghĩ là có sự tình bất ổn.

Thúc phụ trầm tư một chút, nói với ta: “Ta nghĩ tới nghĩ lui, xác nhận trong quá trình vào hoàng cung lấy thư có sai lầm, ta lại đi một chuyến xem có manh mối gì không, Khắc nhi người chờ ở đây.” Nói xong lập tức xuất môn.

Ta không ở đây chờ thì còn làm gì nữa. Lời này thúc phụ mặc dù nói với ta, cũng không kiêng dè đám người Linh Trí Thương Nhân, mấy người kia chuyển mắt, nghĩ là sợ thúc phụ ta đoạt công đầu, cũng đi theo ra cửa, nhất thời trong thôn hoang vắng trong *** chỉ còn lại một mình ta.

Không bao lâu sau, Dương Khang trở về, nhìn một mình ta ngồi trong phòng, không khỏi hơi kinh ngạc, ta cũng đỏ mặt, nhưng cảm giác miệng khô lưỡi khô, xấu hổ ho một tiếng: “Tiểu vương gia.”

Hần không để ý đến xưng hô xa lánh này, đến gần bên ta, trầm ngâm nói: “Âu Dương Khắc, người quả nhiên muốn về Bạch Đà sơn?”

Ta hít một hơi sâu, đáp: “Đúng vậy.”

Hần im lặng không nói, vẻ mặt âm trầm, lòng ta không nở, nhẹ giọng nói: “Âu Dương Khắc đã thành phế nhân, hiện tại trung đô tình thế nguy cấp, sao lại dám phiền tiểu...người tổn nhiều tâm tư.”

Hần nhìn vào mắt của ta: “Đúng vậy, Trung đô bị vây, ta cần phải nhanh chóng trở về. Từ biệt này, người không sợ từ đây về sau không thấy được ta sao?” Trong lòng ta căng thẳng, nói không ra lời, chỉ nghe hần nói: “Người dẫn ta đến bước đường này, lại muốn bắt ra sao? Vinh hoa phú quý cũng được, bình bại quốc phá cũng được, ta đã không được lựa chọn, người quả nhiên không thể cùng ta cộng đối?” Nhìn con người đen như mực của ta lộ ra thiết tha.

Thế giới này nếu không có hấn, làm sao còn ý nghĩa tồn tại nữa? Ngực ta nóng lên, sinh sinh tử tử, với ta lại có khó gì? Đang muốn mở miệng, bỗng nhiên cửa có động tĩnh, ta ngẩng đầu thì thấy, đúng là Hoàng Dung cũng Hoàng Dục Sư!

Hai người đi vào trong phòng, Dương Khang vội vàng lui về phía sau hai bước, thần sắc hoảng sợ, Hoàng Dục Sư nhìn hai người bọn ta, cười bí hiểm với ta: “Thật hay cho cái sinh tử đồng tỵ, khó trách người cảm thấy Dung nhi không tốt.”

Hoàng Dung trừng cha nàng một cái, tức giận quát: “Dương Khang, hôm nay ta sẽ giết người, báo thù một kiếm cho Tĩnh ca ca! Âu Dương Khắc, ta coi hôm nay người còn làm sao mà che chở cho tiểu vương gia của người!”

Ta tự biết tai vạ khó tránh, chỉ cố gắng trấn định, mở đôi môi không chút huyết sắc: “Xin nhận ban tặng của Hoàng cô nương, ta tự nhiên không có năng lực bảo vệ chu toàn cho Dương Khang, nếu như hôm nay người không giết ta, sau này ta cũng sẽ trả thù, cho dù ta chết, thúc phụ cũng sẽ báo thù cho ta.”

“Vì sao phải giết người?” Hoàng Dục Sư cười nói nhẹ nhàng, “Tiểu tử này làm cho Dung nhi không vui, là hấn đáng chết, nếu như người tránh được cha con ta động thủ, ta không chỉ không giết người, còn có thể tặng được vật tốt nhất đảo Đào Hoa cho người.”

Đồng tà Hoàng Dục Sư, tên dục sư tất nhiên là danh bất hư truyền, đối với Âu Dương Khắc người tuy là dao chém thịt, há có thể thành chuột nhỏ đùa giỡn dưới móng vuốt mèo? Huống chi vốn không lựa chọn. Ta cười vàng nói: “Hoàng tiên bối nay lại đặt đề tài ngoài tầm này, nghĩ có thể trêu đùa lòng người, nắm chắc thắng lợi, lại đã định cho văn bối bại.” Chữ “Tà” này phóng trên người này thật chính xác, hấn muốn bức nhân tính xấu xa ra, ta cứ không nhân nhượng như nguyện của hấn, ta đã nói, sinh tử với ta không khó gì.

Hoàng Dục Sư cũng không bực: “Không hổ là hài tử của Âu Dương thế huynh, người nói, nếu ta đem lựa chọn đặt trước mặt hấn, hấn sẽ chọn cái nào?” Nói xong mắt sáng quắc chuyển hướng sang Dương Khang. Hấn là cao thủ tuyệt thế trong chốn võ lâm, Dương Khang làm sao chịu được khí thế này, sợ tới mức mặt không chút máu, cắn chặt răng không cho sợ hãi lộ ra ngoài.

Ta đang thầm nghĩ làm sao kéo dài thời gian để đợi thúc phụ về, cửa lại bật ra một người xông vào, giữ chặt tay áo của Hoàng Dung: “Hoàng cô nương, hảo muội muội, cầu người buông tha cho Dương Khang, ta cầu người!” Là Mục Niệm Từ, sắc mặt nàng trắng bệch thê lương, nói xong lại quỳ xuống bên Hoàng Dung.

Hoàng Dung đỡ lấy nàng, nhíu mi nói: “Mục tỷ tỷ người đừng như vậy, vì súc sinh này đáng giá sao? Hôm nay ta chính là muốn diệt trừ hấn, cũng tránh cho người chịu nỗi khổ bị hấn lừa dối!”

“Dương Khang lại đối với Quách Tĩnh như vậy, nghiệp chướng nặng nề, nhưng niệm tình thuở nhỏ hấn bị gian nhân lừa gạt...” Mục Niệm Từ nước mắt liên tục chảy xuống, thấy vẻ mặt Hoàng Dung không đồng ý, trầm mặt một lát, mới bất chấp cắn răng nói, “....Thỉnh muội muội vì đứa con trong bụng Niệm Từ mà nhân nhượng...” Thanh âm yếu ớt.

Một dòng máu nóng xông lên não, toàn thân ta nhói lên, đỡ lấy bàn thân thẳng tắp nhìn Mục Niệm Từ, cơ hồ như mộng. Lại nhìn Dương Khang, hấn cúi đầu không nói, sắc mặt âm tình bất định, còn có thể nói được lời nào nữa. Hoàng Dung cùng cha nàng cũng ngây người.

Cái gì cùng sinh cùng tử, cái gì sớm tối cho nhau, cái gì lệnh mai mối phụ mẫu nói như vậy! Ta cơ hồ muốn cười ra tiếng, khí lực toàn thân lại chỉ đủ đem chất lỏng tanh nóng chặn ở cổ họng.

Đây là vì người người dám đi cầu hôn nữ nhân kia.

Ta nhớ người.

Âu Dương Khắc, người nói cho biết, đây là sức mạnh của *** sao?

Nếu ta thèm muốn chính là nhan sắc này, người nói cho ta biết, rốt cuộc người muốn cái gì?

“Mục tỷ tỷ, người....người làm sao lại hồ đồ như vậy!” Hoàng Dung dậm chân, ngẩng đầu căm ghét Dương Khang nói, “Thôi thôi thôi, nếu Tĩnh ca ca có gì bất trắc, người đừng mơ tưởng là trốn thoát!” Buồng Mục Niệm Từ ra, xoay người rời đi.

Hoàng Dược Sư đi theo đứa con gái rời đi, ý vị thâm trường liếc ta một cái, như đang hỏi, “Bây giờ, rốt cuộc là ai thua trong trò hề này?”

20. Chương 20

Đúng vậy, ta đây phế nhân thì có ích gì cho hần chứ? Thôi được, Mục Niệm Từ, người đã ủy thân cho hần, lại vì bảo vệ hần mà không để ý đến danh tiết nữ nhân, ta có cái gì mà tranh đoạt cùng người?

Không khí giường cung bật kiếm tan biến, cả người ta cũng nhũn ra, chỉ mong hai người bọn hần biến mất trước mắt ta, tránh cho ta muốn nôn cả mật, mật khổng chế.

“Khang ca, theo ta trở về thôi, đi xin lỗi Quách đại ca, cầu bọn họ tha thứ!” Mục Niệm Từ lôi kéo tay của Dương Khang, khóc cầu xin.

“Đúng vậy, Dương Khang, cuối cùng ngươi là muốn lão tử, hay là muốn đứa con?” Mắt tà liếc xéo hai người lôi lôi kéo kéo, ta lạnh lùng nói.

Hần ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt như chứa hồi đáp khí phách, lại cả sợ sệt xấu hổ với chính mình không mở miệng. Hần nhẹ kéo tay của Mục Niệm Từ ra, đi tới trước mặt ta nói nhỏ: “Âu Dương Khắc, người không cần ghen ghét, Niệm Từ nàng chỉ có ta, ta cũng chỉ có nàng,” Hần ngừng một chút, như đã hạ quyết tâm rất lớn, “Chính là ——”

“Tiểu vương gia thật buồn cười, Mục cô nương là nữ hài tử xinh đẹp như vậy, đổi lại ta cầu còn không được mà! Đã được chu toàn, còn không đem tiểu vương gia mà nắm chắc? Chắc chắn, đáng tiếc nha, ta quả thực năm lần bảy lượt có cơ hội xuống ta, cuối cùng lại để tiểu vương gia được lời.” Một hơi nói nhiều chữ, từng chữ như lưỡi dao từ ngực ta chui ra. Ta vẫn biết hần là hài tử ích kỷ, cần hay không cần, cái gì hần cũng muốn giành vào tay, đối với dung túng của người chung quy lại bái dưới kiêu ngạo của ta, mà hần làm sao từng lưu tâm ý của ta đối với hần ở vị trí nào?

Như là lời nói trong yết hầu chưa nói bị cổ họng chặn lại, mặt hần đỏ bừng. Trong lòng ta nảy lên khoái ý trả thù, nhượng mày ghé sát vào hần nhẹ giọng nói: “Không biết tư vị của nàng ngon hay là tư vị của người?”

Sắc mặt Dương Khang đột nhiên thay đổi, một chưởng đánh vào ta! Ta làm sao còn nhìn được, cầm tay hần chế trụ, trở tay chính là một chưởng thật mạnh tát vào mặt của hần, nhất thời nửa bên mặt sưng lên. Hần hừ cũng không hừ một tiếng, thẹn quá hóa giận, gió táp chợt tắt sử dụng cửu âm bạch cốt trảo đưa lên trên ta.

Tuy rằng ta nguyên khí đại thương, nhưng thật sự động thủ sao hần có thể là đối thủ của ta, liên tục bị thương, ánh mắt hần phát lạnh, lại lấy chủ thủ ra muốn đâm ta. Ta vốn bị ghen tị cùng phần nộ làm thần trí mê muội, dưới mấy chiêu lệ khí càng tăng, vừa thấy đao phong, càng đỏ mắt, trên tay đầy lực hung hăng muốn chụp đỉnh đầu của hần, đã là sát chiêu.

Hần lại không chút tránh nể, cứ đâm tới, vẻ mặt đoạn tuyệt gần trong gang tấc, ta bỗng hoàn hồn, chưởng hạ xuống cũng tất sẽ lấy mạng của hần! Khó khăn dừng lại, chỉ cảm thấy chân khí hung hần chảy ngược về kinh mạch, toàn bộ dừng ở trên người mình, nên không được phun một ngụm máu, cùng lúc đó chảy thủy của hần đâm vào ngực ta!

Sắc mặt hần đại biến, tay cầm đao run rẩy không thôi, trong chớp mắt toàn bộ lưỡi dao đã đâm vào! Là Mục Niệm Từ ở phía sau hần đẩy một cái! Nỗi đau tê tâm liệt phế từ nơi bị thương lan tràn mở rộng, theo phạm xạ ta chế trụ cổ họng của hần, chăm chăm ánh mắt của hần không nói lời nào.

“Nếu người không yêu ta vì sao đối với ta như vậy? Ta há có thể tha cho người làm nhục ta?” Bộ mặt hần vụn vỡ, lộ vẻ bi thảm thất thanh nói.

“Vì sao?” Ta không biết mình hỏi cái gì, đến cuối cùng là ai yêu ai? Đến cuối cùng là ai có lỗi với ai?

“Vì sao...Bởi vì ta hận người!” Một tia hoang mang xẹt qua gương mặt trắng bệch của hắn, theo đó lộ kiêu ngạo tức cười, “Ta hận người mạnh hơn ta, ta hận người tốt với ta, ta hận chính mình mê luyến với người lại cho người làm nhục! Thế nhưng —— người lại khiến ta cho rằng đó là yêu! Khiến ta nghĩ người là người duy nhất trên thế gian này hiểu ta yêu ta.....” Hắn hỗn loạn nói những lời mà trước kia chưa từng nói, nước mắt không biết khi nào đã tràn khỏi mi, “Người là vết nhơ duy nhất cả đời ta, người khiến ta cảm thấy ghê tởm.” Thanh âm dần dần yếu đi, hắn nhìn vết thương đang rỉ máu, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ khiến tim người ta đập nhanh.

“Ta không muốn vì người chịu khổ nữa.” Hắn vô lực tuôn ra câu cuối. Ta cảm thấy toàn thân hắn run rẩy kịch liệt, nhưng ta không biết là có phải tay mình phát run hay không, chỉ cảm thấy ý thức đang dần dần rời đi, trong cơn choáng váng muốn thừa dịp cuối này đem hắn hoàn toàn cuốn vào sinh mệnh của ta, từ đây về sau đời đời kiếp kiếp khuynh phúc, sẽ không luân hồi nữa.

Nhưng hắn là chứng minh dây dưa cuối cùng trong hồng trần mà bọn ta trải qua. Ta nghĩ ta chỉ có thể lựa chọn buông tay, để hắn từ đây một mình trên đời chịu khổ. Tay của ta chế trụ ở cổ họng hắn dần buông lỏng, ngón tay đầy máu lướt qua môi hắn, cảm giác đau đớn dần dần giảm đi, trong thoáng chốc thấy hắn ngẩng ra, bỗng nhiên điên lên gọi tên của ta, luống cuống tay chân đè lên ngực của ta. Ý thức dần thoát khỏi thân thể, khóe môi ta bày ra tiểu ý, “Đúng, ta cũng yêu người.” Trước đây chưa từng yêu, sau này cũng không yêu nữa, nhưng hắn không thể nghe được.

Sau đó an bình phủ xuống trước nay chưa từng có, toàn bộ thế giới, cùng với khuôn mặt kinh ngạc của Mục Niệm Từ phía sau Dương Khang, ở trước mắt ta, dần dần mờ hồ biến mất.

21. Chương 21

Trong hỗn loạn nảy lên một điểm, chưa từng có, ý thức dần dần hình thành. Ta chậm rãi mở to mắt, mí mắt nặng như chì, tới địa ngục rồi sao? Ta nằm trên giường, nhìn cảnh tượng bốn phía từ từ rõ lên, bố trí trong phòng quen thuộc như thế. Hay là....là thiên đường, sau giống Bạch Đà sơn như vậy? Không đúng, ta cười khổ, sao ta có thể lên thiên đường được, ta tuy nói không có giết người cuồng dại, những cũng là đồ đệ thủ đoạn độc ác, còn dụ dỗ nhiều nữ tử trong sạch như vậy, còn có....nam tử.

Dương Khang? Huyết lệ giao hòa khuôn mặt hoang mang của hắn nhảy vào ký ức, ta lập tức vùng dậy, thoáng chốc toàn thân đau nhức, ngay cả tay cũng không cử động được. Lúc này mới phát hiện khắp nơi đều đau nhức ngoại trừ khuôn mặt, toàn thân như không phải là của mình, không có cách nào làm cho các bộ vị nhức nhích.

Rốt cuộc sao lại thế này? Ta cố gắng khiến mình bình tĩnh, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, đau đớn ở ngực từng chút truyền đến, đỉnh trệ trầm trọng, lại không cảm giác cuộn cuộn. Ta lại chưa chết sao? Hai chân cũng tựa hồ có bó thảo được, từng hồi nóng lên, nhưng lại có cảm giác thanh lạnh. Rồi đột nhiên tâm phiền ý loạn cuộn lên trong lòng.

“Khắc nhi.” Thúc phụ xuất hiện ở bên giường, cầm lấy tay của ta.

Quả thật là thúc phụ cứu ta. Nơi cổ họng dâng lên chua xót, ta không có khí lực mở miệng.

“Lúc ta chạy về, thấy Dương Khang luống cuống tay chân cầm máu cho người, còn hồ loạn điểm mấy huyết đạo cho người, nhưng lúc ấy người sắp tắt thở.” Thúc phụ nói nhàn nhạt, “Người giang hồ chỉ biết người đã bỏ mạng, như vậy cũng tốt, người ở Bạch Đà sơn hảo hảo dưỡng thương.”

Là hắn sao...Nếu thúc phụ trở về chậm, hết thầy cũng không chấm dứt sao?

“Là ai hại người?” Ngờ ngác thúc phụ vừa chuyển, lạnh lùng hỏi, “Dương Khang kia nói là Mục Niệm Từ, có phải thế không?”

Nhất thời mọi tư vị chua ngọt đắng cay đều trào lên trong lòng, ta phải trả lời thế nào thì cũng không phải, nhưng cho dù ta không nói lời nào, thúc phụ còn không biết ta che chở cho ai?

Người lại khiến cho ta nghĩ đây là yêu! Ta nghĩ người là người duy nhất thế gian này hiểu ta yêu ta... Là yêu?

Đầu óc trống rỗng, ta mơ hồ nói quang co hai tiếng, giả vờ như vô lực mà mở miệng. Thúc phụ bình tĩnh nhìn ta, trong mắt ẩn chứa đau lòng cùng phần hận hận thiết bất thành cương (chỉ tiếc rên sắc không thành thép), cuối cùng không hà trách nữa, phất áo bỏ đi.

Thời gian trôi qua, thúc phụ vẫn chưa xuất hiện, chỉ nghe hạ nhân nhắc tới hắn đã đi Trung Nguyên. Mỗi ngày hạ nhân đúng hạn đưa đồ ăn tới, thay thuốc cho ta. Liên tục trải qua biến cố như vậy, lại cảm giác nản lòng thoái chí, sắc dục giảm đi, ta lại giải tán đám cơ nhân ở lại Bạch Đà sơn, chỉ mấy người quả thật không có chỗ ở có thể lưu lại chuyên tâm chiếu cố ta. Ta cũng không có tâm tư cùng hành động như vậy nữa, mỗi ngày chỉ an tâm dưỡng thương.

Vài tháng trôi qua, vết thương ở ngực dần khép lại, dần dần không lo, chân khí cũng bắt đầu lưu chuyển trong cơ thể. Ta thử ngồi xuống vận khí, kinh mạch lại không bị ngăn trở, nhưng không còn lực đạo như trước nữa, hơn nữa hai chân tàn phế, rõ cuộc không có cách nào cứu chữa.

Trải qua lần sống chết này, ta thấm thiết cảm thấy thế sự vô thường, cuối cùng sống vì cái gì, chết lại vì cái gì, hoang mang chưa bao giờ có bao phủ trong lòng ta.

Âu Dương Khắc, vì sao người đến Trung Đô? Ta không thể trả lời, ngay cả nửa đời mình vì sao cũng không tự biết. Thúc phụ chấp nhất vì võ công, mẫu thân chung tình vì thúc phụ, Dương Khang không bỏ được vinh hoa cùng chí khí của hắn, còn ta? Có cái gì đáng giá mà ta muốn dùng cả đời giành vào tay không buông? Suy nghĩ thật lâu, nhưng lại không có, chán chường trào lên trong lòng, hóa ra phế hay không phế, với ta căn bản không có gì khác.

Nén không được một lần lại một lần nữa nhớ tới khuông cao ngạo tuần mỹ ngày đó của hắn, cùng từng cảnh từng cảnh dây dưa với hắn, chính là hắn sao, ngay cả mạng của ta cũng nguyện ý giao cho hắn sao? Ta không muốn nghĩ đến đáp án hoang đường buồn cười này. Nếu có thể, ta cũng muốn bên cạnh hắn, cùng hắn tham hoan cùng sống, mà không phải phải dùng tính mạng để chứng minh tình cảm lẫn nhau. Phải thế nào mới được? Hắn là tiểu vương gia Đại Kim quốc đây nguy cấp, hắn cũng là hậu nhân Dương gia giúp võ lâm chính đạo ân oán giao triền, hắn là cha của đứa bé trong bụng Mục Niệm Từ, phải làm sao mới có thể?

Ta tuyệt vọng nhắm mắt, cảm giác vô lực trước nay chưa từng có vây chặt lấy ta.

22. Chương 22

Phịch một tiếng, cơ nhân làm đổ chậu nước lau người cho ta, hoang mang bối rối khẩn trương thu dọn, đôi mắt dao động lóe lên, nhưng không dám nhìn ta.

“Người có chuyện gì giấu ta?” Ta ngồi trên giường, thản nhiên hỏi.

“Tì...Tì thiếp không dám giấu gì thiếu chủ cả.” Nàng quỳ gối trước giường, ngữ khí kinh hoảng.

“Vậy người nói đi.” Ta ôn nhu, ngữ khí này cũng là điềm báo ta tức giận.

Nàng run rẩy nửa ngày mới lên tiếng: “Chính là, chính là tì thiếp nghe nói ở Trung Nguyên, người quen biết cũ của thiếu chủ, Dương, Dương ——” Dương Khang? Ta cả kinh, lại nghe nàng đột nhiên a một tiếng, ngã xuống đất mất mạng.

Là ai? Ta nhất thời nổi giận, thì thấy thúc phụ từ từ bước vào.

“Thúc phụ!” Ta hô một tiếng, vừa vui vừa nghi, “Người đây là làm quá?”

Thúc phụ hừ lạnh một tiếng: “Cái gì nên nói cái gì không nên nói, điểm này người không dạy được nữ nhân của người sao?”

“Có phải Dương Khang đã xảy ra chuyện hay không? Hắn làm sao vậy?” Trong lòng nảy lên hoảng sợ khó hiểu, ta bất giác hướng thúc phụ đi tới, chân vừa chạm đất đã ngã trước giường.

Thúc phụ nhíu mày, ngữ khí rõ ràng lưu loát: “Nhìn điểm này người có tiền bộ! Hắn đã chết.”

Như ngũ lôi oanh đỉnh, đầu như bị nổ tan nát, ta trăm triệu không thể tin được ba chữ đơn giản này: “Người nói cái gì?”

Thúc phụ lạnh lùng cười: “Người muốn nghe thì cẩn thận mà nghe, Dương Khang kia ở miếu Thiết thương bị Hoàng Dung vạch trần chuyện hại người, then quá hóa giận chưởng nàng một cái, tay bị nhuyển vị giáp đâm trúng, mà nói đây cũng là thiên ý, trên nhuyển bị giáp kia lại có chưa xà độc của ta.”

“Chẳng lẽ người không giải độc cho hắn sao?” Thân thể ta phát run, hai mắt màu đỏ, thất thanh chất vấn. Thúc phụ liếc ta, như châm chọc ta nói chuyện thật buồn cười.

“Nói chuyện a, người giải không? Hắn thật sự đã chết? Hắn không chết đúng không?” Ta cố sức đi tới bên người thúc phụ, kéo lấy góc áo của hắn điên cuồng hỏi.

Bóp một tiếng, một bên mặt truyền đến cảm giác nóng rát, một bạt tai không chút lưu tình, nhưng ta quật cường trừng mắt lại, hôn nay ta không có đáp án thì không thể.

“Muốn biết, chờ người có thể tự đứng lên, chính mình đi coi.” Thúc phụ hời hợt nói.

May mắn lo âu: “Hắn còn sống có phải không?”

“Còn sống, ta mang người đi gặp hắn.” Chưa kịp vui mừng, thúc phụ nói tiếp: “Đã chết, ta mang người đi gặp phần mộ của hắn. Nếu người kêu người khiêng người ra khỏi Bạch Đà sơn, thì cả đời đừng mong biết đáp án.”

Vì sao? Không đợi ta hỏi, thúc phụ đã nghênh ngang mà đi.

Dương Khang —— đã chết? Ta ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy cả người run rẩy không ngừng, một điểm tận sâu trong lòng trống rỗng, càng lúc càng lớn, căng ra toàn bộ thân thể, cũng là trống rỗng. Ta không rõ, thế giới này nếu không có hắn....Rốt cuộc còn muốn chúng ta như thế nào, một mạng ta còn chưa đủ sao? Muốn chúng ta chia lìa còn đủ sao? Có phải bởi vì ta không chết, nên hắn nhất định phải chết? Chúng ta phạm sai lầm thật sự không thể tha thứ như thế hay là hai ta từng người đều phải chết? Nhân quả báo ứng thị phi công đạo, trong u tối quả có thiên ý? Ta không tin! Nếu ý trời thị phi muốn hắn biến mất trên đời, ta không tin.

Ta bị thương ngã xuống đất, tùy ý đau đớn đầy người đầy tim kia hóa thành hư không ùn ùn kéo đến. Nếu hắn tưởng rằng ta đã chết, hiện nay ta có thể cảm thụ một phần ngàn, yếu ớt như hắn làm sao chịu đựng được? Ta hận chính mình không bắt chập đến bên hắn, ôm lấy hắn, hôn hắn, nói cho hắn biết tất cả tình cảm của ta, thân thể mất hồn của hắn chưa bao giờ rõ ràng như hiện tại, đêm hôm đó tất cả bị thống của ta tâm quý hưng phấn kiều diễm. Nếu đây không coi là yêu, thì cái gì ta cũng đều thừa nhận hết.

Ta không cam lòng. Muốn biết đáp án, chỉ có thể dựa vào lời nói của thúc phụ mà làm.

23. Chương 23

Thúc phụ muốn ta làm gì, ta làm cái đó. Hắn muốn ta đi lại từ nay về sau không mượn lực của người khác, có thể; hắn muốn ta luyện Cáp mô công, có thể, cho dù hắn nói Cáp mô công biến hóa tinh vi, nội công tu luyện gian nan vô cùng, có chút sơ suất hoặc vì trọng thương mà chết; hắn muốn ta muốn ta xoa cao được nghe nói có thể nổi xương cực kỳ hiệu quả, mặc dù xương cốt ta đứt đã lâu, kinh mạch liên quan cũng là đứt đoạn.

Thúc phụ trước khi đi Hoa Sơn luận kiếm, đem vài tờ giấy mỏng manh khóa vào tủ quần áo trong phòng, ý vị thâm trường lưu lại một câu: Hy vọng người có thể tự mình mở ra.

Từ đó về sau thúc phụ không còn trở về nữa.

Để lại vài câu nói, tây độc Âu Dương Phong tại Hoa Sơn luận kiếm đoạt đệ nhất thiên hạ, lại tẩu hỏa nhập ma thần trí điên dại, trở nên điên cuồng.

Thời gian ngắn ngủi, chỉ còn lại một mình ta. Ta cảm thấy cô độc, nhưng ta không có lựa chọn.

Luyện công thổ nạp, xoa bóp huyết đạo, bồi thuốc thay được. Ngày qua ngày, xuân đi thu đến, ta đã mất khái niệm đối với thời gian. Thúc phụ không ở đây, bọn hạ nhân dần dần ít đi, ta quần không được mà cùng lười quần, toàn bộ Bạch Đà sơn dần rơi vào lãnh thanh tĩnh tịch mịch.

Cái chết không phải là lựa chọn nhân từ hơn, nhưng ta không cam lòng. Cho dù là phần mộ của hân, ta cũng phải thấy, mà thúc phụ, phụ thân thân sinh của ta, vẫn diên diên lưu lạc giang hồ. Huống chi, ta phát hiện cao được thúc phụ tìm được, tựa hồ thật sự nổi lại xương gãy cho ta.

Hai năm, hoặc ba năm sau, mẫu thân uất ức thành tật, buông tay thế gian. Bạch Đà sơn to lớn như vậy trở nên nơi trầm lặng cảm tuyệt, duy chỉ có độc trùng kiến vô chủ hoàng hành đầy núi.

Không có lúc nào là không nhớ tới Dương Khang. Ta thật muốn biết, hân đã là liên hệ nhân thế bằng lạnh duy nhất này cùng ta. Vô luận hân sống tự tại cũng được, sống đau khổ cũng được, cô độc nằm trong phần mộ cũng được, ý niệm muốn hân chưa từng biến mất trong đầu, nhưng nếu muốn ta vì hân mà buông tay, ta cũng được làm được, ký ức dĩ vãng đã hóa thành máu chạy trong cơ thể, cuối cùng không cách nào thoát ra.

Phần tưởng niệm này đã trở ngại tiến bộ trong luyện công của ta, nhưng ta cũng không lo lắng, ta lại muốn đem tương tư này biến thành một phần của ta, theo năm tháng cùng ta biến đổi lên xuống.

Chấp nhận phần tâm tư bình thản này, trong tu luyện lâu dài lại không có sai lầm chí mạng, tám năm, có lẽ mười năm, sau mười năm, rốt cuộc ta hiểu được khổ tâm của thúc phụ, được vật có thể cũng chỉ nổi xương gãy, kinh mạch đứt chỉ có thể với chân khí trọng yếu mới từng từng chống đỡ. Khi ta nâng nặng trong phòng, chậm rãi đi đến trong tủ quần áo khóa lại của thúc phụ, trên mặt sớm không có thần thái buồn vui.

“Thiên chi đạo, tổn hữu dư nho bổ bất túc, thị cố hư thắng thật, bất túc thắng hữu dư...” Ta xem từng tờ từng tờ, đúng là Cửu âm chân kinh! Nhưng khúc sau, kinh văn càng trở nên hỗn loạn, càng chèn rất nhiều chữ Phạn, không biết thúc phụ lấy nguyên văn ở đâu. Trách không được hân muốn ta có thể sau khi đi được mới nhìn thấy cái này, nếu ta không biết sống chết tùy tiện tu luyện, nhất định sớm mất mạng. Ta cười, ánh mắt lại bị xiêm y màu xanh nhạt phía dưới kinh văn hấp dẫn.

Hơi thở dường như bất động, ta run rẩy mở xiêm y, không phải là ngày mới gặp Dương Khang mặc trên người sao? Ký ức lần nữa gợi sóng, thúc phụ ám chỉ hân còn sống để ta không cần buông tay sao? Ngực không ngăn được nhói đau.

Phụ thân, ta thì thảo. Phát âm xa lạ mà khổ sở.

Lại ba năm tìm kiếm, an an tâm tâm tu luyện Cửu âm chân kinh, võ công tiến bộ, đồng thời đi đứng càng thuận lợi, ta kinh ngạc với lỗi sai rất nhiều của kinh văn, vì sao năm đó thúc phụ lại không phát giác mà đến nỗi tẩu hỏa nhập ma? Là nguyên do thúc phụ quá cố chấp với võ công, ta cảm khái muôn vàn, quá mức trầm mê với gì đó, luôn rất đó phát hiện vô lý trong đó.

24. Chương 24

Lúc ra khỏi Bạch Đà sơn trang, Đại Kim sớm bị Mông Cổ tiêu diệt, Hoàn Nhan Hồng Liệt lấy thân hi sinh cho tổ quốc. Cái gì là <>>, cái gì tranh bá thiên hạ, những năm đại sự xoay trời chuyển đất chấn động lòng người, hiện giờ đều hóa thành bụi mù. Quách Tĩnh, Hoàng đã thành đại hiệp cái thế, nhưng thiếu niên cảm y hoa phục, thân thể rồi rã, sống chết không rõ, không ai biết bây giờ đang nơi nào?

Ta không ngờ đáp án đến nhanh như vậy.

Bái lễ mẫu thân xong, lại phát hiện vườn bên mộ được vuông vức, cây cối hiem lạ cổ quái nảy nở xinh tươi. Ta cẩn thận nhận rõ, nguyên là thúc phụ trước giờ hay dùng độc hoa độc thảo, cũng khó cho người trông sóc nơi này. Ta thở dài một tiếng, muốn rời đi, thì thấy một người dùng xẻng nhỏ đắp đất, chui đầu từ đám cỏ đi ra. Đi qua bên cạnh ta, hẩn ngẩng đầu không chút thay đổi liếc mắt nhìn, lập tức lướt qua. Giữa trưa chói lòa ánh nắng lướt qua trên mặt của hẩn, xoẹt qua nhân tình không mở cửa ta, khiến máu như ngưng đọng, khoảng khắc trong đầu trống rỗng. Tuy rằng hơn mười năm mà mất đi nhuệ khí của thiếu niên, cuộc sống giang khổ tiêu hao kiêu ngạo trong cảm y ngọc thức nảy sinh ở hẩn, nhưng khuôn mặt ngày nhỏ đêm mong khó mà quên này, làm sao ta lại không nhận ra được?

“Dương Khang!” Ta thất thanh kêu, từ phía sau vươn người ôm chặt lấy đầu vai hẩn, xúc cảm quen thuộc khiến toàn thân tê rần, nháy mắt không ngờ lệ rơi đầy mặt. Sống cũng được, chết cũng được, ta không bao giờ nguyện buông tay nữa!

Cả người hẩn chấn động, vật trong tay rơi xuống đất, tiếp đó mãnh liệt giãy giụa, miệng phát ra thanh âm mơ hồ không rõ.

“Ta không có chết, thúc phụ cứu ta.” Xoay người hẩn qua, ta thấy ánh mắt của hẩn kích động. Hẩn không dám nhìn ta, trên mặt hoảng sợ cực độ, động tác muốn vùng vẫy lại không có chiêu thức.

Có cái gì không đúng. Một suy nghĩ cổ quái lướt chậm qua não. Cho dù võ công hẩn mất hết, cho dù hẩn chịu hết tra tấn, ánh mắt của hẩn cũng không chết như vậy.

“Dương Khang, ta là Âu Dương Khắc a!” Ta nắm lấy vai hẩn, khiến cho hẩn không vùng vẫy, ôn nhu lặp lại tên của ta cho hẩn nghe.

“Dương Khang..... Âu Dương Khắc.....”Hẩn lộ vẻ hoang mang cực kỳ, trong miệng thì thào, thân người mềm nhũn, té ngồi xuống đất lầy lội.

“Đúng vậy, ta không chết.” Ta ngồi xuống xồm xuống, nắm tay hẩn, chưa bao lâu, đôi tay mềm mại không đụng vô chuyện gì này lại đầy vết chai.

“Chết..... Âu Dương Khắc.....” Hẩn gian nan lặp lại từng chữ, nghi nghi ngờ ngờ vươn tay chạm vào ngực của ta, ngày đó nơi bị chủy thủ đâm trúng. Hơi thở của hẩn mang theo dư nhiệt quen thuộc, dục niệm yêu hận hơn mười năm của ta khơi lên, ta lại không dám nhúc nhích, Bỗng nhiên hai hàng lệ từ mắt hẩn tràn ra, hẩn mở hai tay ôm chặt lấy, cái ôm chắc dạt dào này khiến ta hận không thể hóa thành huyết nhục cùng hẩn giao hòa!

Dương Khang. Hai tay ta nâng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của hẩn, nhẹ nhàng hôn liếm nước mắt của hẩn, thân thể hẩn hơi run, lại không giãy giụa. Ánh mắt của hẩn thờ ra mà hoang mang, sâu thẳm lại mang đến mong mỏi, ta không thể kiềm được, hôn lên bờ môi hẩn. Như bị mê hoặc trái tim đập kịch liệt, ta ôn nhu, từng chút từng chút tiến vào vùng đất lạnh băng của hẩn, như có thể gọi lại độ ấm của hẩn, cho dù tiêu hao bao nhiêu năng lượng của ta cũng không tiếc.

Hẩn như cảm ứng được, cũng bắt đầu đáp lại, đầu lưỡi lướt qua răng môi của ta, trắng trơn lại bòn chòn tìm kiếm ấm áp của ta. Ta sao bỏ được hẩn mà cô đơn lần nữa? Chuyển nhẹ nhàng, hút mật lẫn nhau dây dưa. Cảm giác này như tia chớp cường hãn không gì so được, đánh tới không thể vượt qua thời không, đem chúng ta trở lại một đêm trong vùng hoang vu hơn mười năm trước, thời gian thiếu niên từng chịu giày vò nhưng vẫn ý khí phong phát (hăng hái).

Nếu thật sự là ý trời, muốn cái gì, ta cho cái đó.

Ánh nắng lười nhác chiếu sáng chói lóa muôn hồng nghìn tía, rải trên người đôi ta, từng tia từng tia tẩy đi băng lạnh lầy lội dưới thân.

Hàng đêm quần quýt si mê, như tất cả kiếp nạn cũng chưa từng xảy ra.

Ta không biết thúc phụ xuất phát từ nguyên nhân nào, lại ra tay cứu hẩn. Nhưng thúc phụ dùng xà độc lợi hại phi phạm, Dương Khang lại võ công thấp kém, sau khi giày vò cuối cùng không còn công lực, rối loạn thần trí. Ta cũng không biết thúc phụ dùng cách nào, có thể khiến hẩn thành thành thật thật sống ở nơi này, mỗi ngày lặp lại công việc đơn điệu.

Cẩn thận bắt mạch cho hần, trong cơ thể hần quả nhiên vẫn còn dư độc, cùng một ít được vật kỳ quái. Một bên ta điều trị cho hần, vừa thấp thỏm lo cho thúc phụ.

“Khang, ta muốn ra ngoài mấy ngày, người ngoan ngoãn chờ ta ở đây được không?” Vì hần chải mái tóc dài, ta ôn nhu nói.

Hần quay lại nhìn ta, trên mặt hiện lên kinh ngạc ngho ngờ, lại hiện ra nụ cười tươi sáng, ánh mắt trong suốt, như đứa trẻ môi hồng răng trắng năm ấy.

Chờ ta.

Tuy rằng sợ hãi vô cùng hần sẽ lại biến mất, ta cũng không thể thứ lỗi cho chính mình mà mặc kệ thúc phụ điên điên khùng khùng lưu lạc trên giang hồ, một mình đối mặt với những cừu gia xưa kia.

25. Chương 25

Ta đến Hoa Sơn trước. Ngày xưa Hoa Sơn cao thủ tuyệt đỉnh luận kiếm còn bây giờ cô tuyệt thanh ngạo, cẩn thận xem xét vết kiếm trên đá, tựa như xuất hiện thúc phụ cuối cùng phần khích liêu linh được thiên hạ đệ nhất, lại không có dấu vết có thể tìm kiếm được thúc phụ. Khẽ thở ra, ngựa không ngừng vó ta chạy tới Gia Hưng.

Miếu Thiết Thương Gia Hưng, vốn là nơi năm đó Dương Khang chết. Nghĩ tới hần, trong lòng lại nảy lên tình ý âm áp. Phía sau miếu rách nát không chịu nổi, hai gốc đại thụ có phần mộ, trên mộ bia có ghi hàng chữ: Bất tiểu đệ tử Dương Khang chi mộ, bên cạnh có dòng chữ nhỏ khác: Bất tài nghiệp sư Khâu Xử Cơ đề bia.

Vuốt mộ bia sắp lung lay, ngực nhói nhói đau. Ta không biết thúc phụ làm sao giấu giếm được mọi người, chỉ biết, hết thấy việc này đều là thúc phụ vì ta.

Thúc phụ. Phụ thân.

“Hài tử ngoan, hài tử ngoan, Khắc nhi ngoan, kêu một tiếng phụ thân nữa đi.” Thanh âm tràn đầy vui mừng, vẻ mặt mừng vui bừng rỡ. Ta đứng trên nóc nhà, nhìn xuống thân ảnh lấy tay chống ngược lên ở ngã tư đường, chút nữa rơi lệ rờn rờn.

Không ngờ trong đêm ở trấn Gia Hưng, với cách như thế mà gặp lại. Phụ thân. Nơi cổ họng ta bắt đầu bật ra hai chữ kia, muốn thả người xuống, lại nghe thấy tiếng tức giận của thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi: “Phụ thân người lại hồ đồ, ta là Quá nhi a!” Ánh trắng soi rõ trên gương mặt thiếu niên, đúng là tuần mỹ dị thường, thần thái kia có nét quen thuộc thân thiết.

Quá nhi. “Phụ thân người nhớ rồi chứ, ta họ Dương tên Quá, không phải Khắc nhi gì đâu.” Thiếu niên gạt gạt bàn tay màu đen, chừng chặc đoàng hoàng nói với thúc phụ.

Dương —— Quá? Mê muội ập đến, trong phúc chốc mặt mũi tuần tú của tiểu hài tử này, thần sắc thân thiết đều là đáp án, nhưng mà —— Thật vậy sao? Vận mệnh luân hồi quả thực muốn cố chấp chuyển động như thế sao? Nhìn thúc phụ cùng thiếu niên thân mật khăng ki vui đùa âm ỉ, phía sau lại có hàn ý bốc lên.

“Mẫu thân của người là họ Mục?” Thừa lúc thúc phụ không biết vì sao đi xa, ta đến bên cạnh thiếu niên hỏi.

Thiếu niên rất hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn ta, lại không chút phòng ngự mà chu miệng nói: “Làm sao mỗi người cũng biết mẹ ta họ gì vậy!” Đôi mắt đen nhanh xoay vòng quan sát ta, bỗng nhiên cười gì gì: “Đại ca ca, bộ dạng người thật xinh đẹp.”

Ta mỉm cười, sau đó biến mất trước mặt hần. Ta đã vượt qua tứ tuần, chỉ vì hơn mười năm dốc lòng tu luyện che giấu vết tích năm tháng, thêm bóng đêm mờ lung, khiến cho thiếu niên rối loạn vai vế. Hần là đứa con của Dương Khang cùng Mục Niệm Từ, như bị cái gì đó đè nén, ta không biết nên đi hay nên ở.

“Phụ thân, phụ thân,” Thanh âm non non của thiếu niên gọi thúc phụ quay lại, “Vừa rồi có đại ca ca kỳ quái a, rất giống với người đấy!”

Thúc phụ nhếch miệng cười lớn, khiến cho thiếu niên gọi thêm mấy tiếng phụ thân nữa.

Gió đêm thanh lạnh, như dao cứa vào lòng người. Thúc phụ luôn nhớ ta, ta lại không cách nào đưa hấn về. Mơ hồ nhìn thấy sợi dây gắn kết một già một trẻ, ta biết tây độc Âu Dương Phong cuối cùng thuộc về giang hồ này, mà không thuộc về hấn Âu Dương Khắc, vĩnh viễn không được danh phận làm con.

Trong mắt bất giác đầy sương mù, giấy lát bị gió lạnh thoảng qua. Thực xin lỗi, phụ thân, tha thứ Khắc nhi ích kỷ, không thể cùng người tiếp tục xông pha giang hồ.

Suốt đêm giục ngựa chạy về Bạch Đà sơn, một khắc cũng không dám ngừng lại. Rất muốn, rất sợ hãi mất đi, hình dáng vô cùng rõ ràng.

Chờ ta, ta lập tức đến.

“Khang...” Trong bóng đêm gắt gao ôm chặt thân thể đơn bạc trần trụi, nước mắt từng giọt nhỏ lên ngực hấn, ta như đứa trẻ buông thả mà điên cuồng bên tai hấn gọi tên hấn, tất cả dằn vò, tất cả ủy khuất, tất cả không muốn, tất cả ti tiện cùng yếu đuối, giờ khắc này đã lộ ra không sót.

Hấn không nói lời này, ôn nhu phủ lên môi ta, nhẹ nhàng, an tĩnh, triền miên.

Hạnh phúc môi răng kề nhau mờ mịt, thân thể ta cùng hấn quấn lấy nhau, tiếp đó nơi phóng đến, đó là thế giới của chúng ta. Không có lý tưởng hào hùng, không có gia cừu quốc hận, không có chính tà thị phi, chỉ có thế giới của Khắc với Khang.

Biết đâu một buổi chiều nào đó, hấn sẽ ôm chầm lấy vai ta từ phía sau, nghịch ngợm gọi ta một tiếng “Khắc”. Khi đó ta sẽ quay lại, sẽ đối mặt với đôi mắt đen một lần nữa nhìn thấy nụ cười kiêu ngạo cùng giảo hoạt, hoặc một chút u sầu, nhưng có ánh nắng ấm áp, hương thơm cỏ xanh, cùng lười biếng.

Tới một ngày nào đó, hấn muốn đi muốn ở, ta tuyệt đối không ngăn cản.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hung-xa-dieu-dong-nhan-khak-khang-sac-me-tam-khieu>